

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Συνδρομῆ ἐτησία.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει γρ. ἀργ.	30
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » »	35
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. γρ	8

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης

Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑΣ

✽ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ✽

Ἐν Γαλατῶν, ὁδῷ Χαρατσῆ, ἀρ. 12.

Ἐξάμηνος τὰ ἡμίση.

Αἱ συνδρομαὶ πρόπληρονται

Ἀρχονται ἀε τὴν 15 Ἀπριλίου
καὶ τὴν 15 Ὀκτωβρίου

Τιμὴ ἑκάστου φύλλ. παρ. 60

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΤΑ ἌΝΘΗ

« Καταμύθετε τὰ κρῖνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αἰξάνει· οὐ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει. Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι οἱδὲ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἐν τούτων »

(Ματθ. 6: 28—29).

ν ὑπῆρξέ ποτε ἐπὶ τῆς γῆς καρδιά ποιητικὴ καὶ αἰθερία, τοιαύτη ὑπῆρξεν ἢ πάναγνος καρδιά τοῦ ἐξ οὐρανῶν καταβάντος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐξ αὐτῆς ἐξεπορεύοντο ἀκτίνες στοργῆς καὶ ἀγάπης πρὸς πᾶν καλὸν καὶ ὠραῖον. Τὰ παιδιὰ τὰ ἄθωα καὶ ἄκακα, τὰ στρουθία τὰ μικρὰ καὶ ἀδύνατα, ἢ ὄρνις ἢ ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς θερμαίνουσα τὰ τέκνα τῆς, ἢ πυρόχρους δύσις τοῦ ἡλίου, ὁ χεῖμαρρος τῶν Κέδρων καὶ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων τὴν σκιάν νύκτας ὅλας προσήρχετο, ὁ καταγάλανος οὐρανὸς τῆς Παλαιστίνης, ὅλα ταῦτα ἦσαν ἀπόλαυσις διὰ τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν. Ἄλλ' ἰδίως ἠγάπα Ἐκεῖνος, γνωρίζετε τί; Τὰ ἄνθη. Ναι, τὰ ἄνθη.

Τίς οἶδε πόσας φορές, ὅταν εἶχε τὴν ἡλικίαν σας, μικροὶ μου ἀναγνώται, ὁ Ἰησοῦς, τίς οἶδε λέγω πόσας φορές θὰ ἔτρεξε καὶ ἐκεῖνος μὲ τοὺς ὀμῆλικάς του ἐπὶ τῶν ἐκτὸς τῆς Ναζαρέτ ἄνθοσπάρτων ταπήτων! Τίς οἶδε πόσας φορές μὲ τὰς εὐλογημένας χεῖράς του ἔκοψε τὴν ἐντροπαλὴν ἀνεμώνην, ἥτις δειλὴ-δειλὴ καὶ καταπόφυρος ἐπρόβαλλεν ὑπὸ τοὺς στάχους! Τίς οἶδεν, ἂν κατὰ τὴν πρωτομαγίαν δὲν ἔκαμνε καὶ ἐκεῖνος, ὅπως σεῖς σήμερον κάμνε-

τε, στεφάνους καὶ τοὺς ἐκρέμα εἰς τοῦ οἰκίσκου των τὴν θύραν!

Ἔπειτα ἐμεγάλωτε. Καὶ μίαν ἡμέραν κηρύττων ἀπὸ τοῦ «βουνοῦ τῶν Μακαρισμῶν» τὴν λεγομένην «ἐπὶ τοῦ ὄρους διδασχὴν» του, ἐδείκνυε πρὸς τοὺς ἀκροατάς του τὰ ἀγρολούλουδα καὶ τοὺς παρώτρυνε νὰ μιμηθῶσιν εἰς πολλὰ πράγματα ἐκεῖνα.

« Παρατηρήσατε, τοῖς ἔλεγε, τὰ κρῖνα τοῦ ἀγροῦ. Δὲν κοπιᾷζουσιν. Δὲν ὑφαίνουσιν. Δὲν τρέχουσιν εἰς τὰ ἐμπορικά, οὐδὲ κόπτουσιν εἰς μολίστρας τὰ ἐνδύματά των. Καὶ ἐν τούτοις κυττάξατέ τα, πόσον εἶνε ὠραῖα ἐνδεδυμένα. Οὐδὲ ὁ βασιλεὺς Σολομῶν ἐνεδύθη ποτὲ τοιαῦτα φορέματα. Ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε τὸ αἴτιον; ἀλλὰ δὲν καταλαμβάνετε λοιπὸν ὅτι τὰ μὲν ἰδικά σας ἐνδύματα τὰ κάμνουν οἱ ἄνθρωποι καὶ δι' αὐτὸ ὑπολείπονται ἐκείνων, τὰ δὲ ἰδικά των τὰ κατασκευάζει αὐτὸς ὁ Θεός; »

Εἶνε λοιπὸν ὠραῖα, παιδιὰ μου, πολὺ ὠραῖα τὰ ἄνθη, ἀφοῦ τὰ ἠγάπα τόσο πολὺ καὶ τὰ ἐθαύμαζε καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Δι' αὐτὸ χρεωστοῦμεν καὶ ἡμεῖς νὰ τὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ τὰ θαυμάζωμεν. Καὶ εἴτε μεταβαίνομεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου πολλὰ τοιαῦτα ἀνὰ πᾶν βῆμά μας συναντῶμεν, ἄς στεκώμεθα πρὸς στιγμὴν καὶ ἄς ἀποθαυμάζωμεν τὸ κάλλος των καὶ ἄς ἀπολαμβάνωμεν τὸ μῦρόν των καὶ ἄς ἐμβλέπωμεν ἐπ' αὐτῶν τὰ ἴχνη τῆς πλαστοουργήσασθαι θείας Χειρὸς καὶ ἄς εὐχαριστῶμεν τὸν Οὐράνιον μας Πατέρα, ὅστις εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ καταστολίση τὸν

πρόσκαιρον οίκόν μας με χίλια δύο στολί-
σματα, διά να μή Τόν λησμονώμεν· είτε
μένομεν κεκλεισμένοι ἐξ ἀνάγκης εἰς τὰς
πόλεις, ἄς φυτεύωμεν ἡμεῖς γάστρας καί
ἄς περιποιώμεθα τὰ ἐν αὐταῖς ἄνθη, καλ-
λιεργούντες τοιοῦτοτρόπως τὸ ἐν ἡμῖν αἰ-
σθημα τοῦ καλοῦ καὶ συνεργαζόμενοι μετὰ
τοῦ ἀκαταπαύστως δημιουργοῦντος Θεοῦ.

Νὰ σὰς εἶπω καὶ τι ἄλλο;

Ἡ πρὸς τὰ ἄνθη ἀγάπη μας ἄς διπλα-
σιασθῇ καὶ ὡς ἐκ τῶν ἐκδουλεύσεων, τὰς
ὁποίας τάνθη μᾶς προσφέρουν.

Τῷ ὄντι εἰς πόσας περιστάσεις τάνθη
μᾶς ὑπηρετοῦσι καὶ διὰ γλώσσης εὐγλωτ-
τοτάτης ἐκφράζουσι τὰ ὠραιότερα τῆς καρ-
δίας ἡμῶν αἰσθήματα! Ἡ μικρὰ κόρη, ἡ-
τις θέλει νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἄπειρον πρὸς τὴν
μητέρα της εὐγνωμοσύνην δι' ὅσας περι-
ποιήσεις καθ' ἡμέραν ἀπολαμβάνει παρ'
αὐτῆς, λαμβάνει ὀλίγα ἄνθη καὶ τῆς τὰ
προσφέρει, τὰ δὲ προσφερόμενα ταῦτα ἄνθη
ὅλα μαζί ἀφίνουν ἐν ἐγκάρδιον καὶ μυρί-
πνον «εὐχαριστῶ». Ἡ γραῖα μήτηρ, ἡ
ὁποία ἐπὶ μῆνας ὄλους παρέμεινε παρὰ τὸ
προσκεφάλαιον τῆς πασχούσης κόρης της
ἀγρυπνοῦσα ὑπὲρ αὐτῆς καὶ παρακαλοῦσα
ὑπὲρ τῆς ὑγείας της τὴν Βασίλισσαν τῶν
ἀγγέλων, ἡδὴ, ἀφοῦ ἡ κόρη της ἀνέρρωσε,
μεταβαίνει εἰς τὸν ναόν, σωρὸν ὀλόκληρον
κρατοῦσα γαρυφάλων, διά νὰ στολίσῃ με
αὐτὰ τῆς Θεομήτορος τὴν εἰκόνα. Ἄν φί-
λος μας ἀσθενῇ ἢ εὕρισκεται εἰς ἀνάρρωσιν
τῷ στέλλομεν μίαν ἀνθοδέσμην διὰ νὰ τὸν
συντροφεύῃ εἰς τὴν μοναξίαν του. Ἐπα-
κουμβᾷ τότε ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ προσκεφα-
λαίου του καὶ λαμβάνων ἀνά πᾶσαν στιγ-
μὴν, τὸ ἀνθοδοχεῖον ὁσφραίνεται τὸ ἄρω-
μα τῶν προσφερθέντων ἀνθέων καὶ μαζί
μὲ αὐτὸ καὶ τὴν φιλίαν ἢ τὸν σεβασμὸν
ἢ τὴν στοργὴν τοῦ προσφέροντος. Καὶ ὅ-
ταν δέ, ὃ μὴ γένοιτο, στενωπότης μας συγ-
γενῆς ἀποθάνῃ καὶ ἡ μαύρη πλάξ τὸ σκῆ-
νωμά του καλύψῃ, καὶ τὰ δάκρυα στει-
ρεῦσασιν πλέον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μας,
τὸ δὲ χῶμα βαρὺ καὶ κατάξηρον πλακόνῃ
τὸν προσφιλῆ μας νεκρὸν, τί ἄλλο τότε ρί-

πτομεν ἐκεῖ ἐπάνω, διὰ νὰ κάμωμεν τὸ χῶ-
μα ἐκεῖνο ἐλαφρότερον, παρὰ ἄνθη πόνου
καὶ ὀδύνης, ἄνθη λατρείας καὶ ἀγάπης
διαρκούς;

Ἄλλὰ καὶ τι ἄλλο ἔχω νὰ προσθέσω.

Ἡ πρὸς τὰ ἄνθη ἀγάπη μας ἄς τριπλα-
σιασθῇ καὶ ὡς ἐκ τῶν διδαγμάτων, τὰ ὁ-
ποῖα τάνθη μᾶς διδάσκουσι.

Μικροὶ μου ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώ-
στριαί! ἀγαπάτε τὰ ἄνθη. Στολιζετε πάν-
τοτε τὴν ἀνθοδόχην σας μὲ γαζίας, μὲ
μαργαρίτας μὲ τριαντάφυλλα. Ἄλλ' ὁ-
σάκις τὸ βλέμμα σας πίπτῃ ἐπὶ τῶν
ἀνθέων τούτων τῶν ἀποπνεόντων κάλ-
λος καὶ ζωὴν, ἢ ψυχὴ σας ἄς ἀκούῃ τί
τὰ ἄνθη ἐκεῖνα κύπτοντα εἰς τὸ οὖς σας λέ-
γουν! «Ἄνθρωπε, εἶσαι ἄνθος καὶ σὺ. Μίαν
καὶ μόνην ἡμέραν θὰ ζήσης. Μετὰ τὴν ἄ-
νοιξιν ὁ χειμὼν καὶ μετὰ τὴν ἄνθησιν ὁ
μαρασμὸς καὶ ἡ σῆψις. Εὐτυχῆς, ἂν, πρὶν
ἢ μαρῆσθαι, ἀφήσῃς ὀπισθὲν σου τὴν εὐω-
δίαν τῶν ἀγαθῶν καὶ θεαρέστων ἔργων
σου.» — Ἐπίσης τάνθη μᾶς διδάσκουσι
καὶ τὴν εἰς τὸν Θεὸν ἐλπίδα καὶ ὑπὸ τὴν
ἐννοιαν ταύτην πάντοτε τὰ ἀνέφερον ὡς
παράδειγμα ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Χωρὶς νὰ
καταδαπανῶνται εἰς αἰωνίους ἀναστεναγ-
μούς περὶ τῆς αὔριον, χωρὶς νὰ κατατρύ-
γωνται ἀδιαλείπτως περὶ τοῦ τί θὰ φάγω-
σι καὶ τί θὰ πῶσι καὶ τί θὰ ἐνδυθῶσιν,
ὡς συνειθίζουσι πλεῖστοι ὅσοι ἐξ ἡμῶν τῶν
ἀνθρώπων, ἐπαφίνουσι τὸ μέλλον των εἰς
τὸν φιλόστοργον Οὐράνιον Πατέρα, ὅστις
καὶ τὰ τρέφει καὶ τὰ ποτίζει καὶ τὰ ἐν-
δύει πολυτελέστατα.

Ὁ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, τῆς ὁ-
ποίας τέκνα προσφιλῆ εἴμεθα, μικροὶ μου
φίλοι, συνειθίζει κατὰ τὴν ἡμέραν πρὸ πάν-
των τῆς Σταυροπροσκυνήσεως νὰ μοιράζῃ
ἄνθη, ἀφοῦ προηγουμένως προσφέρῃ πρὸς
ἡμᾶς εἰς ἀσπασμὸν τὸν Τίμιον Σταυρὸν.
Γνωρίζετε τί θέλει μὲ αὐτὸ νὰ μᾶς εἴπῃ;
"Ὅτι ὅλα τὰ ἄνθη εἶνε καλὰ καὶ ὅλα πρέπει
νὰ τὰ ἀγαπῶμεν, διότι καὶ ὑπὸ ἔποψιν δι-
δασκαλίας καὶ ὑπὸ ἔποψιν ἐκδουλεύσεων
μᾶς εἶνε τόσον ὠφέλιμα, ἄλλ' ὅτι πρὸ πάν-

των χρεωστοῦμεν νὰ ἀγαπῶμεν τὰ ἄνθη,
τὰ ὁποῖα βλαστάνουν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ
Σταυροῦ. Naί· μόνος ὁ Σταυρὸς εἰμπορεῖ νὰ
παραγάγῃ τὰ ὠραιότερα ἄνθη. Μόνον ὁ κό-
πος, ὁ ἰδρῶς, ἡ ἐργασία, ὁ Γολγοθᾶς, ἡ ἐπι-
μέλεια, ἡ ἀγρυπνία, τὸ αἷμα, εἰμποροῦν
νὰ μᾶς φιλοδώρησιν τὴν δόξαν, τὴν πρό-
δον, τὴν ὑπόληψιν, τὴν χαρὰν, τὴν εὐτυ-
χίαν, τὸν στέφανον. Τῆς ἀδιαφορίας καὶ
τῆς ραστώνης αἱ ὁδοὶ εἶνε ἐστρωμέναι ὄχι

μὲ ἄνθη, ἀλλὰ μὲ ἀκάνθας. Τὰ πραγμα-
τικά ἄνθη ἀναβλαστάνουν παρὰ τὰς ρίζας
τοῦ Σταυροῦ. Τὸ σύνθημά μας λοιπὸν
ἔστω: Ὁ Σταυρὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθέων.

Παπᾶ-Σπυροῦ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΤΤΑ

(Συνέχεια· ἴδε Φυλ. 14).

Εὐχαριστῶ ἔλεγεν εἰς τὴν μέν-
θὰ ἴδω ἔλεγεν εἰς τὴν ἄλλην,
σπεύδουσα ταυτοχρόνως ν' ἀνοί-
ξῃ δίοδόν τινα.

Ἀἴφνης ὁμως ἠκούσθη ἐκ νέου
ἢ βροντώδης φωνὴ τοῦ κύρ Κοσμᾶ, φαειρὰ
ὁμως ἡδὴ, λέγουσα: "Ε, Μπαρμπα-Μαθηρέ!
ἀκούτε δά, τί ἔπαθες; Ἡ μικροῦλα εἶνε ἀκόμη
ἐδῶ; ἔχω κάτι ἀκόμη νὰ τὴν εἶπῶ! φέρε μού
τὴν μιὰ στιγμὴ!

— Ἀκούς, κόρη μου, εἶπεν ὁ γέρω Μαθηρῆς,
ὁ κύρ Κοσμᾶς θέλει κάτι νὰ σοῦ πῇ.

— Ε, τί μὲ θέλει; Διατί νὰ ἐπιστρέψω; Ἀρ-
κετὰ καθαρὰ μοὶ ὠμίλησε προτῆτερα. φεύγω.

— Ποῖος ξεύρει τί εἰμπορεῖ νὰ γένῃ; Ἐλα
κόρη μου, εἶπεν ὁ γέρον, σχεδὸν διὰ τῆς βίβας
κρατῶν αὐτὴν ἀναχωροῦσαν. Ἄς ἐπιστρέψωμεν.
Καὶ εἰσῆλθον ἐκ νέου εἰς τὸ πανδοχεῖον.

19

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΤΤΑ

Ὁ κύρ Κοσμᾶς, ὁ ὁποῖος κατ' ἐκείνην τὴν
στιγμὴν ἔθετεν εἰς τὸ θυλακίόν του σσημα-
σμένον χάρτιν, ἔστατο πρὸ τῆς τραπέζης· ἐπὶ
τῶν χειλέων του ἐπλανᾶτο φιλικὸν καὶ χαϊρέ-
κακον ἄμα μειδιάμα· χαϊρέκακον, ὅταν ἐστρεφε
πρὸς τὸν κύρ Χρῆστον, φιλικόν, ὅταν ἀπ' αὐ-
τοῦ τὸ βλέμμα του ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς κορασίδος.
Ὁ κύρ Χρῆστος τὸν ἠτένιζε μετὰ βαθείας ἐκ-
πλήξεως, αἱ δὲ θαμῶνες τοῦ πανδοχεῖου ἐφαί-
νοντο προσδοκῶντες τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

— Δὲν θέλω νὰ τὸ κρύψω, ἔλεγε πρὸς τὸ
αὐτοσχέδιον ἀκροατήριόν του ὁ αὐτοσχέδιος
ρήτωρ καὶ ἤρωσ τῆς στιγμῆς, αὐτὸ τὸ κορίτσι

μ' ἀρέσει πολὺ καὶ θέλω νὰ κάμω κάτι γι' αὐ-
τό, εἶνε ἡ γνώμη μου καὶ κανεὶς δὲν ἔμπορεῖ
νὰ μ' ἐμποδίσῃ· εἶμαι νομιζῶ, ἀπόλυτος κύ-
ριος τῶν κτημάτων μου. Καὶ τείνων συμπαθῶς
τὴν χειρὰ του πρὸς μικρὸν:

— Πλησίνασε, παιδί μου, εἶπε, κάθισ' ἐδῶ
κοντὰ μου, μ' ἀρέσεις πολὺ, ξεῦρεις...

Ἐπειτα εἶπεν εἰς τοὺς περὶ αὐτόν:

— Σὰς βάζω κριτὰς τοῦ λόγου σας· ἀκού-
σατε πῶς τὴν ἔμιλησα, σὴν καμμιὰ ἐλεινή
προτῆτερα, καὶ τί μοῦ εἶπεν ἐκεῖνη: «Ἄν δὲν
ζητήσητε πολὺ ἀκριβᾶ!» Γιὰ ἓνα παιδί τῆς
ἡλικίας της, γιὰ ἓνα ἔρημο παιδί, νὰ ἀποφα-
σίξῃ νὰ κατοικήσῃ στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνα
ὀλομόναχον καὶ ἀβοήθητον σὲ κρημνισμένα ἐρεί-
πια καὶ νὰ ἐρωτᾷ γιὰ τὸ 'νοικί! Μὰ τὴν ἀλή-
θεια, μοῦ φαίνεται πολὺ ἀξιαγάπητο κορίτσι
καὶ τὸ λέγω ἐμπρὸς εἰς ὄλους! Εὐγέ σου, μι-
κροῦλά μου! Ἐτσι μοῦ ἔρχεται νὰ σὲ φιλήσω!

Καὶ γιὰτί ὄχι, παρακαλῶ; ἔλα κοντὰ μου!

Καὶ ἐπειδὴ ἡ μικρὰ ἐκπληκτος ἐκ τῆς
ἀπροσδοκῆτος αὐτῆς μεταβολῆς δὲν προυχῶρει
ἀρκετὰ ταχέως, ὁ κύρ Κοσμᾶς ἔκαμε βήματὰ
τινα πρὸς αὐτήν, ἐπέθηκεν ἡχηρὸν ἐπὶ τοῦ με-
τώπου της φίλημα καὶ λαβῶν αὐτήν ἀπὸ τῆς
χειρὸς τὴν ἐκάθισε πλησίον του, ἀπέναντι
ἀκριβῶς τοῦ κύρ Χρῆστου, ὅστις ἐγερθεὶς κα-
ταπόμφυρος καὶ μὲ συνεσφιγμένους πυγμάς,
ἀνέκραξε:

— Κύρ Κοσμᾶ, μὲ περιπαίζεις, σὲ παρακαλῶ;

— Ἐγὼ νὰ σὲ περιπαίξω, κύρ Χρῆστο, εἶ-
πεν ὁ ἕτερος εἰρωνικώτατα, ποτέ! Τί πράγ-
ματα εἶν' αὐτὰ; Μὰ δὲν 'ξεύρεις τὴν παροιμία·
«στὸν χωριάτη τρεῖς χωριάτης» καὶ «τὸ πονη-

ρό πουλι ἀπ' τὴ μύτη πιάνεται;» Ἄν πιάσθηκε κανεὶς, αὐτὸς τὴν πρώτη μόνον φορά ἤμουν ἐγώ, ὅταν βρασισθηκα στὸν λόγο σου, στὸν λόγο τῆς τιμῆς σου καὶ σοῦ ἕκαμα ἓνα δάνειον, μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ παραιτηθῆς ἀπὸ μερικὰς ἀδίκους ἀπαιτήσεις ποῦ εἶχες στὰ σύνορα τῶν κτημάτων μου. Ἐσὺ τὸ ἔξεχασες, φαίνεται, ἀλλ' ἐγὼ δὲν χωνεύω τέτοια γελάσματα· ἤλθεν ἡ σειρά μου νὰ σοῦ τὸ πληρώσω μὲ τὸν τόκον!

Φαντασθῆτε, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ ἀκροατήριόν του, ὅτι ἤλθεν ἐπίτηδες εἰς τὴν πόλι διὰ νὰ μὲ πείσῃ νὰ τοῦ πωλήσω τὸν «Πύργον τῆς Κουκουβάγιας!» Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἐδεχόμην, διότι ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα μου εἶχε μεγάλην συμπάθειαν εἰς τὸ μέρος αὐτό—δὲν ἐννοεῖς σὺ ἀπὸ τέτοια υἱική λεπτότητα, κύρ Χρῆστο, αἰ; — μ' ἐπρότεινεν . . . ἐντρέπομαι νὰ τὸ εἰπῶ διὰ λογαριασμό σου! μ' ἐπρότεινεν ὁ πᾶμπλουτος αὐτός, ὁ χριστιανός, ὁ πατέρας κόρης, νὰ μοῦ παραχωρήσῃ τὰ φιλονεικούμενα μέρη τοῦ κτήματός μου μὲ τὴν γραπτὴν συμφωνίαν ὅτι θὰ διώξω ἀπὸ τὸν «Πύργον τῆς Κουκουβάγιας» τὴν μικρὰν αὐτήν!

Φωναὶ ἀγανακτήσεως καὶ ἀποδοκιμασίας ἠκούσθησαν πανταχόθεν, τοσοῦτον ἐπιτεινόμεναι, ὥστε ὁ κύρ Χρῆστος ἔδειλάσε πῶς· οὐχ ἦττον ὁμῶς ἀπήντησε μὲ τὴν συνήθη του θρασύτητα·

— Μοῦ ἐκλεψες λοιπὸν τὴν ὑπογραφήν μου μὲ ἀπάτην, μὰ ἐννοια σου καὶ θὰ ἰδοῦμε!

Καὶ ἀνεχώρησεν ἀπειλῶν καὶ ὑβριστῶν·

— Μπα, τίποτε δὲν θὰ ἰδοῦμε, εἶπεν ὁ κύρ Κοσμᾶς μειδιῶν· τὸ ἔγγραφον εἶνε τακτικώτατον! Τὸ κάτω-κάτω ὅτι ἔλεγα τὸ ἕκαμα, ἐδιώξα τὴν μικρά, ἀλλὰ τὸ ἔγγραφόν μας δὲν ὀρίζει καὶ γιὰ πόσο καιρό· εἴσθε ἐσεῖς ὅλοι μάρτυρες στὴν ἀνάγκη ὅτι ἐβάσταξα τὸν λόγο μου καὶ τὴν ἐδιώξα· τῶρα μ' ἄρσσει νὰ τὴν ἀφήσω νὰ ξανακατοικήσῃ, δὲν ἔμπορεῖ νὰ μ' ἐμποδίσῃ κανεὶς, νομίζω!

Καὶ αὐταρέσκως μειδιῶν ἐξηκολούθησε, βλέπων τὰς ἐπιδοκιμαστικὰς κινήσεις τῶν παρισταμένων·

— Ἄ, αἰ, ἐνόμιζεν ὁ γέρω-φιλάργυρος ὅτι ἔχω λίγο μνημονιχό, μὰ πιάσθηκε στὰ δίχτυα του αὐτὴ τῆ φορά! Ἄκους ἐκεῖ νὰ θέλῃ καὶ καλὰ καὶ σώνει νὰ ξεθυμάνω ἀδίκᾳ ἐγὼ σ' ἓνα ἐρημὸ κορίτσι; Ἄμ' δέ!

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Μαρίαν, εἶπεν·

— Κάθισε τῶρα ἐδῶ κοντὰ μου καὶ διηγῆ-

σου με πῶς κατώρθωσες νὰ τακτοποιηθῆς· σ' αὐτὰ ἐκεῖ τὰ παληορερέπια ποῦ εἶσαι καὶ ὅπου ὁ κόσμος καὶ ἂν χαλάσῃ ἐννοῶ νὰ μείνης χωρὶς νὰ δίνῃς λεπτό σὲ κανένα, κατὰλαβες; Μὰ μία ἰδέα μοῦ ἤλθε, δέχεσαι νὰ ἔλθω ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ δῶ πῶς τὰ οἰκονόμησες ἐκεῖ στὸν «Πύργον τῆς Κουκουβάγιας;»

— Βεβαίωτατα, κύριε, ἀπήντησεν ἡ κόρη, ἀνχλαβούσα ἤδη τὸ φαιδρὸν τῆς ὕφης.

— Λοιπὸν ὁδήγησέ με νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ ὅλον, αἰ, Ροβινσωνέττα;

— Μαρίαν μὲ λέγουν, κύριε, εἶπεν ἀφελῶς ἡ κόρη.

— Μαρίαν, πολὺ καλὰ! ἡ νουνά σου σοῦ ἔδωκεν ἓνα πολὺ ἔμμορφο ὄνομα, μὰ ἐγὼ σοῦ εὐρῆκα ἓνα ἄλλο ποῦ σοῦ ταιριάζει καλλιτέρα· ἐγὼ θὰ σὲ λέγω *Ροβινσωνέττα*, γιὰ τὴν μοῦ φαίνεται ὅτι ἔμπορεῖς πολὺ καλὰ ἀπὸ τὰ πάθημάτά σου νὰ περάσῃς ὡς ἐγγονὴ τοῦ Ροβινσῶνος, δέχεσαι;

— Ὅπως θέλετε, κύριε.

Καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ διεδόθη εὐθὺς εἰς τὸ πλῆθος, ὅλοι τὸ εὔρον ὠραῖον καὶ ἔκτοτε δι' αὐτοῦ ἐκάλουν τὴν μικρὰν, ἂν καὶ οἱ πλείστοι δὲν ἐνεβάρθουν εἰς τὴν σημασίαν του.

Ὅταν ὁ κύρ Κοσμᾶς μετὰ τῆς νεαρᾶς ἐνοικιαστρίας του ἀφῆκαν τὸ πανδοχεῖον διευθυνόμενοι πρὸς τὰ ἐρείπια, ὑπὲρ πεντήκοντα πρόσωπα ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἠκολούθησαν αὐτούς, ἡ πομπὴ ἦτο θριαμβευτικὴ· ἄλλοι ἐφώναζον: Ζήτω ὁ κύρ Κοσμᾶς! ἄλλοι ἐσύριζον τὸν κύρ Χρῆστον, καὶ ἄλλοι τέλος ἐζητωκραύγαζον ὑπὲρ τῆς Ροβινσωνέττας.

Ὁ κύρ Χρῆστος κατεκρημνίσθη ἤδη ἐκ τοῦ ὕψους, εἰς ὁ ἀναξίως εἶχεν ἀνέλθῃ, καὶ ὅπου δι' ἀδικιῶν ἐστηρίζετο· τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον ἐπτοεῖτο ἄλλοτε πρὸ αὐτοῦ ἀπὸ καιροῦ ἤδη ὑποκώφως ἐκόχλαζε κατὰ τοῦ ἀπλήστου αὐτοῦ τοκογλύφου, τοῦ ὁποῖου πολλοὶ ἦσαν θύματα· τὸ πρῶτον κατ' αὐτοῦ ράπισμα ἔδωκεν ὁ κύρ Εὐτύχιος, παραλαβὼν τὴν μητέρα τοῦ Πέτρου καὶ ὑπερασπιζόμενος αὐτὴν καὶ τὸν υἱόν της, ἔπειτα ἡ ὑπερ τῆς Μαρίας εὐνοικὴ τοῦ δημάρχου ἐπέμβασις συνεκλόνησεν αὐτὸν ἔτι μᾶλλον· διηγοῦντο ἤδη ἀπροκαλύπτως τὰς μοχθηρίας καὶ ἀδικίας του, ἡ δὲ τελευταία ἐν τῷ πανδοχεῖῳ ἱστορία ἦτο τὸ κυριώτατον κατ' αὐτοῦ τραῦμα.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ κυρὰ Φώτινα ὀλίγους μῆ-

νας μετὰ τὴν εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ κύρ Εὐτυχίου ἐγκατάστασίν της ἐπλήρωσε τὰ καθυστερούμενα ἐνοίκια εἰς τὸν κύρ Χρῆστον, ἡ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ἀνεξαρτησία της τῆ ἐφάνετο ὡς τὸ μεγχειότερον εὐεργέτημα τοῦ οὐρανοῦ.

Καὶ ἡ Ροβινσωνέττα ἐζῆ ἤδη ἀνενόητος εἰς τὸν Πύργον της· ὁ κύρ Κοσμᾶς ἔδειξεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν κόρην τὰ ὄρια τῆς ἰδιοκτησίας του καὶ τῆ ἐπέτρεψε νὰ λαμβάνῃ ἐξ αὐτῆς ὅ,τι θὰ καθίστα τὸν βίον της ἀνετώτερον· δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν μεθ' ὑπόσπης εὐγνωμοσύνης ἐδέχθη τὴν πρότασιν.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ μικρὸν ἐμπόριόν της ἠὺδοκίμει, ἡ μικρὰ ἀπεράσισε νὰ προσθῆ εἰς σπουδαίας τινὰς τροποποιήσεις· προσεκάλεσεν ἐπιτήδειόν τινα ζυλουργόν, ὅστις ἐργασθεὶς ἐπὶ τέσσαρας κατὰ συνέχειαν ἡμέρας, ἐπεσκεύασε τὸ ἦττον ἠρειπωμένον δωμάτιον τοῦ Πύργου· θύρα, παράθυρα, ἐστῖα, ὅλα ἦσαν ἤδη στερεὰ καὶ τακτικώτατα· τῆ βοήθεια δὲ τοῦ Πέτρου μετεκομίσθη τεμάχιον πρὸς τεμάχιον κλίνητις, ἀπλῆ ἀλλ' ὑγιεινὴ, κατεσκευάσθησαν διὰ τῶν σκιδίων, αἰ; οἱ χωρικοὶ τῆ ἐδώρησαν προθύμως ἡ τῆ ἐπώλουν εὐθηνότατα, μίᾳ τράπεζᾳ, δύο καθίσματα καὶ μίᾳ πινακοθήκῃ.

Ὁ Πέτρος ἐπίσης τῆ ἐβοήθησεν εἰς τὴν κατα-

σκευὴν τοῦ ὀρνιθῶνος, κατεσκεύασεν εὐρύχωρον περιστερῶνα καὶ ὑπόσπεν διὰ τοὺς κονίλους της, διότι οἱ δίποδες καὶ τετράποδες αὐτῆς ξένοι ἐπολλαπλασιάζοντο ταχέως, παρέχοντες μάλιστα σημαντικὸν κέρδος εἰς τὴν Ροβινσωνέτταν.

Ἡ Ροβινσωνέττα, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ὁ ἥλιος εὔρε κοιμωμένην, κατεγίνετο μετὰ πολλοῦ ζήλου πρὸς καθαρισμόν καὶ τακτοποίησιν τῶν ἀγρῶν τῆς περιοχῆς τοῦ Πύργου, καθ' ὅσον μάλιστα ὁ κύρ Κοσμᾶς, ὅστις ἦτο γέρον ἤδη καὶ ἄγαμος, εὐνοῦς ὦν τῆ μικρᾷ, ἐδήλωσε πολλάκις ὅτι καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του οὐδεὶς θὰ ἠνώχλει αὐτήν, διότι θὰ ἐτακτοποιεῖ καταλλήλως τὰ πράγματα· οἱ ἀγροὶ μετ' ὀλίγον ἔλαβον φαιδρὰν ὄψιν· οἱ ἄχρηστοὶ λίθοι μετεκομίσθησαν ἐκεῖθεν, αἰ ἄκανθαὶ καὶ τὰ ἄγρια χόρτα ἐξεριζώθησαν καὶ ἡ Ροβινσωνέττα ποῦ μὲν ἐσπείρει, ποῦ δὲ ἐχώριζε πρασιάς.

Καὶ αἰ ἡμέραι, αἰ ἐβδομάδες, αἰ μῆνες παρερχόμενοι ἠύξανον τὴν εὐτυχίαν τῆς Ροβινσωνέττας καὶ ἐστερέονον τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τῶν χωρικῶν, αὐξάνοντες συνάμα τὴν κακίην αὐτῶν πίστιν καὶ ἀπέχθειαν πρὸς τὸν κύρ Χρῆστον καὶ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ θυγατέρα.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

τὰ Πατήσια, ποῦ ὁ δρόμος πάει ἴσα

μὲ τὰς ὠραιὰς πέριξ ἐξοχὰς καὶ τοὺς κήπους θὰ ἔμπορεῖσεν νὰ λάβουν μίαν μικρὰν ιδέαν τοῦ ἐξόχου θεάματος καὶ τῆς ζωηρότητος ἡ ὁποία ἐπεκράτει τὴν παραμονὴν καὶ τὴν πρωίαν τῆς πρωτομαγιάς.

Δὲν λέγω διὰ τὰ ἄλλα κέντρα ποῦ τρέχει ὁ κόσμος διὰ νὰ ἀπολαύσῃ ὀλίγον ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν (καὶ σημειώσατε ὅτι ἡ πόλις μας ἔχει πολλά), ἀναφέρω κυρίως τὰ Πατήσια, διότι ἐκεῖ ἡ κίνησις ἦτο τόση, ὅση οὐδέποτε ἄλλοτε κατὰ τὰ περασμένα χρόνια.

Αἱ ἄμαξαι τοῦ τροχιοδρόμου ἀνεβοκατέβαιναν γεμάται ἀπὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον εὐθυμον καὶ χαρούμενον ἐσπευδε νὰ χαρετίσῃ καὶ νὰ ὑποδεχθῆ εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ τοὺς κήπους τὸν μῆνα τῶν ἀνθῶν, τὸν ὁποῖον φαντάζεται στολισμένον μὲ τὰ ὠραιότερα ἄνθη καὶ φέροντα εἰς τὴν κεφαλὴν του στεφάνι ἀπὸ τὰ δροσερώτερα καὶ τὰ πλέον μυρωδάτα λουλούδια.

Πόσον ὠραία τὸν μιμοῦνται πολλοὶ· καὶ τί καλὰ ποῦ θὰ ἦτο ἂν ἐμιμούμεθα πάντοτε τόσον ὠραίας εἰκόνας, τὰς ὁποίας ὁ λαὸς παρέλαβεν ἐκ τοῦ ἤθους!

Ἀλλὰ μήπως αἱ ἄμαξαι μόνον τοῦ τροχιοδρόμου ἦσαν ἐκεῖναι ποῦ εἶχαν τὸ προνόμιον τῆς κινήσεως; ποῦ νὰ ἐβλέπατε τὴν ἀτελείωτην σειράν τῶν ἄμαξων, τῶν ποδηλάτων τῶν κάρων (ὅπως λέμε ἐδῶ τὰ φορτηγὰ ἄμαξια) καὶ τοὺς σπεύδοντας φιλοσοφικώτατα νὰ ὑποδεχθῶν τὸν Μάϊον μὲ τὸν ἀριθμὸν δύο ὄνλ. Ἀποστολικῶς ἢ μᾶλλον γιὰ νὰ μ' ἐννοήσῃτε καλῆτερον, μὲ τὰ πόδια.

Ἐ! φίλοι μου! ἂν πολλοὶ ἔμπορῶν νὰ ἐνοικιάσουν ἄμαξαν ἢ νὰ ἐμβουν εἰς τὸν τροχιοδρόμον ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι λογαριάζοντες καὶ τὴν δεκάραν· τοῦτο ὁμῶς δὲν τοὺς ἔμπο-

δίξει να παρασυρθούν από την γενικήν κίνησην και να μη τρέξουν και αυτοί εις την ωραίαν εορτήν των ανδρών.

Τὸ θέαμα ἦτο ωραιότερον τὸ ἐσπέρας τῆς παρασκευῆς, ὅτε ἐπέστρεφεν ὁ κόσμος κατάφορτος ἀπὸ ἄνθη· αἱ περισσότεροι ἄμαξαι ἦσαν καταστολισμέναι καὶ ἢ παρελάσις των, ἢ ἀτελεῖωτος ἐκείνη παρελάσις, ἐνθύμιζε τὰς ωραίας εορτὰς τῶν ἀρχαίων καὶ τὸν μῆνα των **Θαργηλιῶνα** καὶ τὰς ωραίας εορτὰς, καθὼς καὶ τὰ Ἀρθεσφόρια τῶν ἀρχαίων Σικελῶν, κατὰ τὰ ὅποια πρὸς τιμὴν τῆς Περσεφόνης συνέλεγον τὰ νέα ἄνθη.

* * *
Ἄν ὅμως δὲν ἔγεινεν ἐδῶ ὁ ἀνθοπόλεμος ἔγεινεν εἰς τὰς Πάτρας, εἰς τὴν ωραίαν ἐκείνην πόλιν, τὴν ὅποιαν προστατεύει ὁ πρωτόκλητος ἀπόστολος Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος συνέστειλε τὴν πρώτην ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ πόλει σας καὶ ὁ ὁποῖος ὑπέστη ἐν Πάτραις τὸν ὑπὲρ τοῦ Σωτῆρος μαρτυρικὸν θάνατον.

Δὲν οὖς περιγράψω τὴν ωραίαν πόλιν των, τὴν πρωτεύουσαν αὐτὴν τῆς Ἀχαΐας, τὴν ὅποιαν βέβαια γνωρίζουσιν οἱ καλοὶ μικροὶ μου φίλοι ἐκ τῆς Ἱστορίας καὶ ἐκ τῶν Γεωγραφῶν των· ἀκοῦμαι μόνον νὰ σὰς εἶπω ὅτι οἱ κατοικοῦντες αὐτὴν εἶνε εὐθυμότατοι καὶ ζωηροὶ καὶ διὰ τοῦτο εἶπαν καὶ ἐπραγματοποίησαν τὸν ἀνθοπόλεμον των, ὁ ὁποῖος καὶ ζωηρότατος ἦτο καὶ ἀπέδειξε μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴν καλαισθησίαν των Πατριῶν.

* * *
Ἄν δὲν εἶχαμεν ἀνθοπόλεμον, εἶχαμεν ὅμως ἐκδρομὰς εἰς τὰς ἀρχαίας πόλεις· Ἡ Ὀλυμπία, οἱ Δελφοί, τὸ Ἄργος καὶ τόσοι ἄλλοι ἱστορικώτατοι τόποι, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐνθυμίζουν ὅλην τὴν ἀρχαίαν δόξαν μας, ἐτιμῆθησαν καὶ ἐφέτο ὑπὸ πολλῶν ἐντοπιῶν καὶ ξένων. Φαντάζεσθε βέβαια, ὡς σὰς ἔγραφα καὶ διὰ μιᾶς προηγουμένης μου, πόσον διδακτικαὶ εἶνε αἱ τοιαῦται ἐκδρομαὶ καὶ πόσον ὠφέλιμοι.

* * *
Μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ τελεσθῶσιν ἐνταῦθα νέοι ἀγῶνες, τὰ **Σωτήρια**, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ λάβωσι μέρος καὶ οἱ μαθηταὶ ὅλων των σχολείων τῆς πόλεως μας. Περὶ τῶν ἀγῶνων τούτων θὰ κρατήσω ἐνημέρους τοὺς ἀγαπητοὺς συνδρομητὰς τοῦ φίλου μου **Παῖδ. Κόσμου**, οἱ ὁποῖοι βεβαίως θὰ ἐνδιαφέρωνται νὰ μάθωσι τὰ ἀποτελέσματά των καὶ πῶς τὰ κατάρθεσαν οἱ ἐνταῦθα συνάδελφοί των.

Η ΦΛΥΑΡΟΣ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

(Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον κόρης).

ΕΛΕΝΗ.

(*Χειροκροτοῦσα*). Ζήτω ὁ ἅγιος Κωνσταντίνος καὶ ἡ ἅγια Ἐλένη! Εἶνε αὔριον καὶ . . . ἡ εορτὴ μου μαζῆ, ἀφοῦ με λέγουν Ἐλένη. (*Μελαγχολικῶς*). Ἐλένη δηλαδὴ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μ' ὀνομάσῃ ἡ νουνά μου, ἀλλ' αἰ ἐξαδέλφαι μου ἔκριναν καλὸν νὰ τὸ ρίψωσιν εἰς ἀχρηστίαν καὶ ἀπὸ τὸ δῆθεν χαϊδευτικὸν Ἐλενίτσα—Νίτσα—Κίτσα, δὲν εἰζεύρω δύναμι τίνων κανόνων καὶ τίνος μαγικῆς ραβδου τοῦ ἔκκαμαν . . . Κίτσα! διότι εἰμαι, λέγουν, πολὺ φλύαρος! Δὲν λέγω ὅτι εἰμαι ἰχθύος ἀφωνοτέρα, ἀλλὰ τί πταίω εἰς τοῦτο; Διὰ νὰ ὀμιλῶ πολὺ θὰ εἶπῃ ὅτι ἔγω πολλὰ νὰ εἶπῶ, καὶ διὰ νὰ ἔγω πολλὰ νὰ εἶπῶ θὰ εἶπῃ βέβαια ὅτι πᾶν ἄλλο εἰμαι ἢ βλάξ! Ἄλλ' ἡ μαμὰ καὶ αἰ ἐξαδέλφαι μου δὲν παραδέχονται τὰς δικαιολογίας μου καθόλου, καθόλου! Μ' ὅλα ταῦτα ὅμως δὲν θ' ἀρνηθῶν βέβαια ὅτι τὸ ὄνομά μου εἶνε Ἐλένη, ὅτι αὔριον εἶνε τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ τῆς ἁγίας Ἐλένης, ὅτι λοιπὸν εορτάζω αὔριον καὶ ὅτι εἰς τοὺς εορτάζοντας καὶ τὰς εορταζούσας προσφέρουν δῶρα, κατὰ συνέπειαν δικαιοῦμαι νὰ περιμένω καὶ ἐγώ! ὦ, δίχως ἄλλο ἢ καλὴ μου μαμὰ δὲν θ' ἀφήσῃ νὰ περάσῃ ἡ εορτὴ μου χωρὶς κατὶ νὰ μοὶ προσφέρῃ! Μὰ καὶ αἰ ἐξαδέλφαι μου ἔλεγον χθὲς κατὶ μιὰ πράγματτα περὶ δώρων, περὶ ἀγορῶν . . . καὶ ἐπειδὴ τὰ δῶρα συνήθως ἀπὸ τὸ ἐσπέρας τὰ στέλλουν, ἀπόψε θὰ ἔγω δῶρα· τί χαρὰ! Ἄν αἰ ἐξαδέλφαι μου μ' ἔβλεπαν καὶ μ' ἤκουαν τώρα, θὰ μοῦ ἔλεγον ὅτι ἡ χαρὰ μου δὲν εἶνε μόνον τόσο μεγάλη, διότι εορτάζω αὔριον, ἀλλὰ διότι εἶνε καλοκαίρι καὶ τὸ καλοκαίρι αἰ ἡμέραι εἶνε μακρότεραι καὶ ἔγω ἐπομένως πολλὰς ὥρας εἰς τὴν διάθεσίν μου διὰ νὰ φλυρῶ. Ἄχ, μὰ δὲν θὰ τὸ μάθουν, πρὸς ἡσυχίαν μου! (*Ἐμπιστευτικῶς*). Σὰς βεβιαῶ εἶνε φοβεραὶ αὐταὶ μου αἰ ἐξαδέλφαι! Ἐννοοῦν ὅλοι νὰ παίζου παντομίμα μαζῆ των καὶ εἰς ἐκτάκτους μόνον ἀνάγκας νὰ ὀμιλοῦν! Πῶς σὰς φαίνεται! Ἐγὼ ὅταν ἀναγκασθῶ καμμιά φορὰ νὰ μείνω δὴ τρεῖς νύκταις στὸ σπῆτί των, διὰ νὰ μὴ λησμονήσω τὴν ὀμιλίαν μου—μαζῆ των τὸ παθαίνει κανεὶς—ἀναγκάζομαι νὰ

Ἴων

ὀμιλῶ μόνη μου τὴν νύκτα εἰς τὸ κρεββάτι μου. Ἄν δὲν εἰζεύρα πολὺ καλὰ ὅτι εἰμεθα ἐξαδέλφαι καὶ πρώται μάλιστα, θὰ ὑπέθετα ὅτι κατὰγονται ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον ἐκείνον σοφόν, —πῶς τὸν ἔλεγον; ἐλθισμὸν ὅπως διόλου!— ὁ ὁποῖος ἔλεγεν ὅτι ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος πρὶν ὀμιλήσῃ πρέπει ἐπτά φορὰς νὰ στρέψῃ τὴν γλῶσσάν του εἰς τὸ στόμα του. (*Δοκιμάζουσα*). Οὐρ, πόσον κουραστικὸν εἶνε καὶ πόση ὥρα χάνει κανεὶς! προτιμῶ νὰ τὴν κόψω σὰς βεβιαῶ παρὰ νὰ τὴν τυραννήσω ἔτσι, ὅταν μάλιστα μοὶ χρησιμεύῃ τόσο πολὺ καὶ τόσο καλὰ! Παραξένο! Τὰ περισσότερα ἐργαλεῖα, καὶ μάλιστα τὰ ψαλίδια, τὰ μαχαίρια . . . ὅταν τὰ μεταχειρίζηται κανεὶς πολὺ καταστρέφονται, ἡ γλῶσσα θαρρεῖς λεπτύνεται περισσότερον με τὴν μεταχείρισιν, αἰ; Ἄς τὴν ἰδῶ ὀλίγον. (*Κυττάζει τὴν γλῶσσάν της, τὴν ὁποῖαν ἐξάγει τοῦ στόματός της, εἰς τὸ κάτοπτρον*). Τί μεγάλη πού εἶνε! καὶ τί πλατεῖα! (*Γελῶσα*). Ἄ, δὲν ἔγω φόβος νὰ τὴν καταπιῶ καμμιά φορὰ! (*Ἀκούεται κτύπος εἰς τὴν θύραν*). *Ἡ. Ἡσυχάζει καὶ τὴ ἐγχειρίζουσι δέμα*. Ἄχ, δὲν τὸ ἔλεγον; Ἀπὸ τώρα ἤρχισαν τὰ δῶρα νὰ μοῦ ἔρχονται! (*Λέει τὸ δέμα ταχέως καὶ ἐξάγει ἓνα μικρὸν ἀνεμόμυλον*).

Παράξένο δῶρο! Εἰς τί χρησιμεύει ἄρα γε; Ἄ, εἰμπορῶ νὰ τὸ μεταχειρισθῶ ὡς *πελὶτταρ* ἢ ὡς *presse-papier*. Ἄ, ἐδῶ κατὶ εἶνε γραμμένο! Ἡ κάρτα τοῦ προσφέροντος δίχως ἄλλο! (*Ἀναγινώσκει*). Αἰ ἐξαδέλφαι σου. Ἄ καὶ στίχοι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος! (*Ἀναγινώσκει δυνατὰ*).

Μὲ τὸ τικ-τάκ του τὸ παρτοτειρὸ
Καὶ τὰ φτερά του τ' ἄσπρα ἀπλωμένα,
Ἄκουστος ἀλέθει ὁλοέρα
Ὁ μῦλος στὸ ἀπέναντι βουρὸ
Τὸ ἄσπρο του καὶ χρῆσιμο ἀλεῖρι.
Καθένας ὅμως ἓνα μῦλο ἔχει
Ποῦ πάντοτε ἀκούστος γυρίζει
Μὰ κοψία λόγια μόνον ξεφουρνίζει!
(*Ὁργίλη*). Ἄ, ἔτσι, με παρομοιάζουν με μῦλο! Πολὺ καλὰ! Ὅθ διορθωθῶμε! Καὶ κούφια λόγια μόνον ξεφουρνίζω! Γι' αὐτὸ λοιπὸν κλείουν τ' αὐτιά των ὅταν ὀμιλῶ! Ἄν ὅμως νομίζου ὅτι θὰ ὠφελῆθῶ ἀπὸ τὸ μάθημα αὐτό, ἀπατῶνται πολὺ, αἰ κυρία ἐξαδέλφαι μου. Μία συμβουλή, ὅσον ὠφέλιμος καὶ ἂν εἶνε, δυσχερῶς γίνεται ἀκουστή, ὅταν ἀποτόμως δίδεται.

(*Κτύπος εἰς τὴν θύραν*). Ἄ, ποῖος νὰ εἶνε πάλι; (*Ἀνοίγει καὶ τὴ ἐγχειρίζουσι δευτέρου δέμα*). Τίνος νὰ εἶνε ἄρα γε; (*Παρατηροῦσα αὐτὸ περιέργως*). Ἄς τὸ ἀνοίξω ἐπὶ τέλους νὰ βεβαιωθῶ!

(*Ἀνοίγει μετὰ προσοχῆς τὸ δέμα, ἐκτυλίσει δὲ ἀπὸ διαφόρων χρωμάτων περικαλύμματα μιὰν κίσσα*). Μία κίσσα! Τί παράδοξος ἰδέα! Ἄναμφιβόλως ἐρέτος τὰ ἔβαλαν ὅλοι μαζῆ μου! Ποῖος μοῦ τὴν στέλλει; Ἄ, νὰ τὸ ἐπισκεπτήριόν του! (*Λαμβάνει ἐπισκεπτήριον ἐκ τοῦ ράμφους τοῦ πτηνοῦ*).

Τὴν φλυαρίαν τὴν πολὴν
Καὶ τὰς ἀσκόπους φράσεις μου
Ὁ κήριός μου βαρνηθεὶς
Ἄσπιδάχνης μ' ἐταρίχευσε.
Σὺ, ἡ εἰκὼν μου ἡ πιστὴ
Ἐκ τῆς ἀθλίας τόχης μου
Ἐν ὄσφ ἔχεις τὸν καιρὸν
Σπεῦσον καὶ συντετίσθητι!

Τὴ Ἐλένη οἱ ἐξαδέλφοί της.

(*Σχίζουσα μετ' ὀργῆς τὸ ἐπισκεπτήριον*). ὦ, τί κακὰ ἐξαδέλφαι! καὶ τί ἐλεεινοὶ στίχοι! Ὅθ μοῦ τὸ πληρώσουν, ἄς μὴ ἀνησυχοῦν! (*Ρίπτοντα κάτω τὸ πτηνὸν καὶ καταπατοῦσα αὐτό*). Ἄχ! τί προσβολαί, Θεέ μου! (*Κρῖπτει τὸ πρόσωπόν της ἐντὸς τῶν χειρῶν*)· σιγὴ ἐπὶ τινα λεπτὰ, μεθ' ὃ ἀκούονται ἐπαρτελιμμένοι κτύποι εἰς τὴν θύραν).

(*Ἐγειρομένη, μετὰ πείσματος*). Ποῖος κτυπᾷ; Δὲν εἰμπορῶ ν' ἀνοίξω! Ἐγὼ ἐργασίαν! (*Οἱ κτύποι ἐξακολουθοῦν*). Δὲν ἠκούσκατε; Ἐγὼ ἐργασίαν, δὲν εἰμπορῶ ν' ἀνοίξω εἶπα! (*Φωνὴ ἔξωθεν*). Κυρία Ἐλένη, ἡ μαμὰ σας σὰς στέλνει ἓνα δέμα!

Ἡ μαμὰ μου! Τότε ἀλλάζει! Δὲν πιστεύω ἡ καλὴ μου ἡ μαμὰ νὰ μοῦ παίξῃ καὶ ἐκείνη κανέναν ἀπὸ τὰ ἄνοστα παιγνίδια των ἐξύπνων ἐξαδέλφων μου!

Τώρα, ἔφθασα! (*Ἀνοίγει καὶ παραλαμβάνει τὸ δέμα*). Ἄ, (*ἐκτυλίσσουσα αὐτὸ*) μιὰ ωραία ἐργοθήκη! (ἔυχαρις). Τὴν καλὴ μου τὴν μητερούλα! (*Τὴν ἀνοίγει*). Καὶ ἓνα μπουκαλάκι μυρωδιὰ! (*Τὸ ἐξάγει καὶ ἀναγινώσκει τὴν ἐπιγραφὴν του*). *Triple essence de roses* . . . ὦ, τί ωραία πού θὰ μυρίζῃ! (*Τὸ ὀσφραίνεται, ἐκπληκτος*). Μὰ δὲν ἔχει ἀπολύτως καμμιά μυρωδιὰ! (*Τὸ παρατηρεῖ μετὰ προσοχῆς*). Ἄ, ἦτο ἀνοικτό! Ὅθ ἔπεσε φαίνεται ἡ βιδίτσα του! (*Παρατηρεῖ ἐντὸς τῆς*

εργοθήκης). "Α, ένα χαρτί με γράμματα τής μαμάς μου! (Αναγινώσκει). «Η ψυχή του φλυαρού ομοιάζει προς άνοικτόν φιαλίδιον όπως εξ αυτού τού άρωμα εκφύγει, ούτω και διά τής φλυαρίας πολλών άρετών απογυμνούται ή ψυχή». Και ή μαμά μου λοιπόν τά ίδια; (Περίλυπος). Φαίνεται ότι κατήντησα κυριολεκτικώς άνυπόφορος, διά ν' αναγκάζεται ή μαμά νά μου δίδη ένα τέτοιο μάθημα. (Ερεθιζομένη, προς τόν κενόν). "Αν άποφασίσω νά διορθωθώ, κύριοι εξαδέλφοί μου, νά μή τόν πάρετε καθόλου επάνω σας, σάς παρακαλώ! Συμ-

βουλός και μαθήματα μόνον ή μητέρα μου ξεύρει νά δίδη όπως πρέπει! Εκείνη θά με βοηθήση και νά διορθωθώ! "Ας τρέξω στό δωμάτιόν της νά τήν παρακαλέσω και νά τής τόν υποσχεθώ! Έχω αρκετήν θέλησιν και θά προσπαθήσω νά τής κάμω και εγώ έν δώρον διά τήν εορτήν μου, νά κάμω ή Κίσα νά μεταβληθή εις Έλένην, τής οποίας τά κυριώτερα γνωμικά θά είνε άκοιτε πολλά και λέγε όλίγα και ή σιγή είνε ό καλύτερος τής γυναικός στολισμός! (Φεύγει).

Είμαρμένυ.

ΜΙΚΡΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

περιεργον σύμπτωσιν εις κάθε έθνος, μερικώτερον δέ και εις έκαστον άνθρωπον,

πολλάκις εις μήν του έτους ή και μία ήμερομηνία αυτού έχουσι σπουδαίαν επίδρασιν επί του βίου των.

Διά νά μή ανατρέχωμεν εις άλλους αναφέρονεν τόν Ισαπόστολον βασιλέα, εις τού ύποίου τήν επώνυμον πόλιν κατοικούμεν.

Τή 7 Μαΐου του 312 ειδεν εις τόν ουρανόν τόν σημειον του Τιμίου Σταυρού, και, καθώς ό άπόστολος Παύλος ουχι εξ ανθρώπων και δι' ανθρώπων, άλλ' άπ'εύθείας ύπ' αυτού του Θεού, προσεκλήθη εις τήν αληθή πίστιν.

Εύγνωμονών προς τόν Θεόν, ό Όποιος τόν εκάλεσεν, απέστειλε τήν μητέρα αυτού εις τήν Παλαιστίνην διά νά αναζητήση και εύρη τόν ζωοδόχον του Κυρίου Τάφον και τόν Τιμιον Σταυρόν, επί του Όποίου απλώσας τάς χείρας ό Ίησους Χριστός εφιλώσε τήν άμαρτήσανταν ανθρωπότητα με τόν Θεόν.

Τή 21 Μαΐου του 325 ανευρεν ή μακαρία Έλένη τόν Τιμιον Σταυρόν και έχαρποποίησεν εις βαθμόν άνέκφραστον τόν υιόν της.

Ανεγείρας τήν πόλιν, ή οποία άπ' αυτού έλαβε τόν ονομα και αναθέσας αυτήν εις τάς χείρας του Θεού των Μαρτύρων έτέλεσε τά έργαίνα αυτής τή 11 Μαΐου του 330. Συμπληρώσας τήν επί τής γής αποστολήν του έκοιμήθη έν Κυρίω τή 21 Μαΐου του 337 εκτοτε δέ οι διά του ονόματος αυτού τιμώμενοι εορτάζουσι τήν ονομαστικήν εορτήν των κατά τήν ήμέραν τής έν Κυρίω αναπαύσεως του Ισαποστόλου βασιλέως, του όποίου τόν ονομα τόν

αυτό προς τόν έλληνικόν Ευσεβίως φανερόνει εκείνον, όστις έχει ευστάθειαν εις τήν πίστιν, εκείνον, ό όποιος είναι σταθερός εις τούς λόγους και τάς υποσχέσεις του.

Όσοι από σάς, μικροί μου φίλοι, έτυχε νά λέγησθε Κωνσταντινοί, φιλοτιμηθήτε νά γείνητε και πραγματικώς τοιούτοι.

Η επέτειος τής μνήμης του άγίου Κωνσταντίνου είνε και επέτειος του Οικουμενικου Πατριάρχου μας.

Δέν νομίζω άσκοπον νά σάς ειπώ όλίγα τινά περί του ονόματος του Πατριάρχου.

Εκάστης οικογενείας, καθώς γνωρίζετε, προίσταται ό πατήρ, ό όποιος διατηρεί τήν θέσιν αυτού ταύτην και επί των οικογενειών, αι όποια σχηματίζονται εις τούς κόλπους εκείνης, τήν όποιαν αυτός πρώτος εγέννησεν.

Ίδου πόθεν προήλθε κατά τήν αρχαιότητα ό θεσμός των Πατριαρχών, κατά τόν όποιον ό γενάρχης προίστατο τής οικογενείας, ή οποια ανεπτύχθη εις πατριάν.

Πατριάρχας εύρίσκομεν έν τή άγία Γραφή τούς πρώτους γενάρχας του Έβραϊκου έθνους, τόν όποιον ό Θεός ειχεν εκλέξη θεματοφύλακα τής προς Αυτόν πίστεως και των περι του Μεσίου υποσχέσεών Του.

Πατριάρχας ονομάζει ή άγία Γραφή τόν Άβραάμ, τόν Ίσαάκ και τόν Ίακώβ, άν και οι δύο πρώτοι δέν ησαν αρχηγοί πατριάς, αλλά περιώριζον τήν εξουσίαν των εις μόνον τήν οικογένειάν των τούς ονομάζει όμως πατριάρχας, διότι ό Άβραάμ έλαβε τάς υποσχέσεις του Θεού νά τόν κάμη πατέρα εθνών, διά τούτο και από Άβραμ, τόν όποιον σημαίνει

πατέρα εθνών τόν μετωνόμασεν Άβραάμ δηλ. πατέρα εθνών. Τόν Ίσαάκ τόν ονομάζει επίσης πατριάρχην, διότι είνε ό υιός τής επαγγελίας.

Μετά τήν άλωση τής Ίερουσαλήμ υπό του Τίτου (70 μ. Χ.) αι φυλαί του Ίσραήλ, αι όποιαι διεσπάρησαν εκτός τής Ίουδαίας, διώρισαν προέδρους αυτών, τούς όποιους ονόμασαν πατριάρχας.

Επί του αυτοκράτορος τής Ρώμης Νερούα (96 μ. Χ.) οι εις τήν Τιβεριάδα εγκαταστάνας Ίουδαίοι εξέλεξαν γενικόν αυτών πατριάρχην τόν εκ του οικου του Δαβιδ καταγόμενον Γαμλιήλ και εξηκολούθησαν μέχρι του 420 μ. Χ. νά έχωσι πατριάρχας ανεγνωρισμένους υπό τής πολιτείας.

Οι Χριστιανοί ονόμασαν Πάπα, ήτοι πατέρα πατέρων, διαπρεπείς τινας ιεράρχας και ιδία τόν επίσκοπον τής παλαιάς Ρώμης και τόν τής Άλεξανδρείας πατριάρχην δέ εκά-

λουν επί ικανόν χρόνον τόν μητροπολίτην τής Έρέσου.

Πρώτος πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως εγένετο ό τῷ 315 αρχιερατεύσας έν Βυζαντίω

Η Α. Θ. Παναγιότης

ο Οικουμενικός Πατριάρχης Κωνσταντίνος ο Ε'

Μητροφάνης ό Α', ειχοστός πέμπτος των άπό του Στάχυος αρχιερατευσάντων έν Βυζαντίω.

Τῷ 674 εξέλεγη πατριάρχης ό πρώτος φέρων τόν ονομα Κωνσταντίνος, πέμπτος δέ Κωνσταντίνος είναι ό άπό του 1897 πατριαρχεύων ό άπό Έφρεσου, εις άπό τούς ευμθεστάτους άνωτέρους κληρικούς του ευσεβούς ήμών γένους.

Μετά του Παιδικού Κόσμου εύχεται εις Αυτόν ό Μελησιγενής νά άνανδρηθή ως ό υμώνυμος Αυτου Κωνσταντίνος ό Α' νά ειπή δέ και περί Αυτου ή ιστορία. «Σπουδαίος άνήρ, εύσεβοφρόνων κλέος.» Μελησιγενής.

ΤΑ ΚΕΡΑΣΙΑ

Βγῆκαν πάλι τὰ κεράσια
Κόκκινα και δροσερά
Κι' εἶναι τρέχω εις τὸν κῆπο
Μὲ μεγάλη μου χαρά.

Ἄπ' τὴν κερασιά θὰ κόψω
Μόνη μου τὰ περὶ καλά
Πρὶν προφθάσουν και τὰ φάγουν
Τὰ σπουργίτια τὰ τρελλά.

Εἰς τὸ ἕνα μου χεράκι
Τὸ καλάθι μου κρατῶ
Και σὲ λίγο θὰ τὸ ὄπτε
Κερασάκια γεμιστά.

Τὰ κεράσια τ' ἀγαποῦνε
Ὅλα τὰ μικρὰ παιδιά,
Και τὰ τρῶν ἢ τὰ κρεμοῦνε
Σιουλαρίκια στὰ αὐτιά.

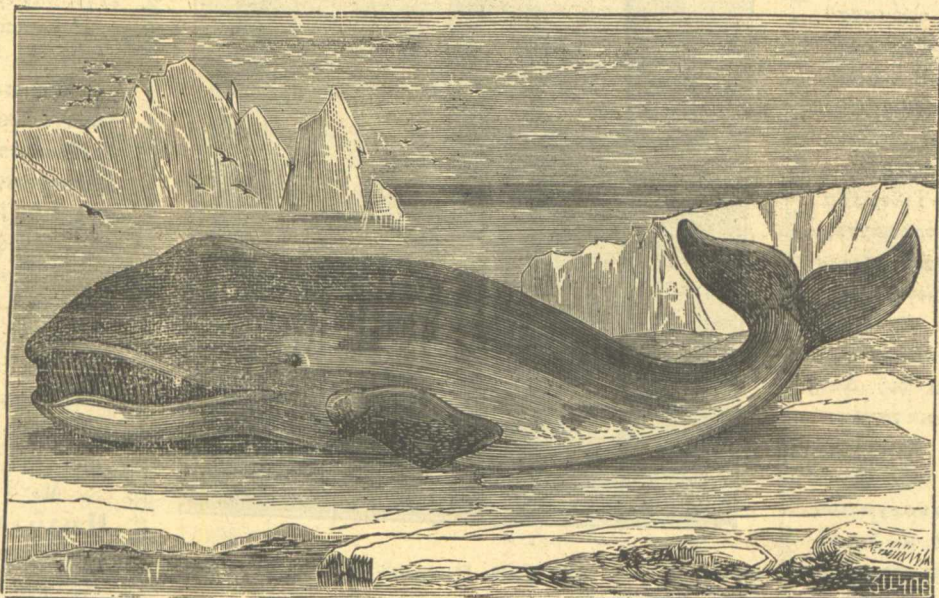
Είμαρμένυ.

Η ΦΑΛΑΙΝΑ

 ί περιέργον και πόσον μέγα ζῷον εἶνε ἡ φάλαινα. Θὰ ἀπορήσετε βεβαίως, μικροὶ μου ἀναγνώσται, ἂν σὰς εἴπω ὅτι εἶνε τὸ μεγαλειότερον ζῷον τοῦ κόσμου. Ἡ φάλαινα ὁμοιάζει πελώριον ἰχθὺν μήκους 30—35 μέτρων καὶ πάχους 10—13 μέτρων!... Ἡ κεφαλή αὐτῆς ἀποτελεῖ περίπου τὸ τρίτον τοῦ σώματός της, τὸ δὲ στόμα

της εἶνε τόσο μέγα, ὥστε δύναται ἐντὸς αὐτοῦ νὰ πλεύσῃ ὀλόκληρος λέμβος μετὰ τοῦ πληρώματός της. Εὐτυχῶς ὁμως ὀδόντας δὲν ἔχει, ὁ δὲ οἰσοφάγος της εἶνε τόσο στενός, ὥστε μόνον μικροῦς τὸ πολὺ ἰχθὺς δύναται νὰ καταπίνῃ· διὰ τοῦτο καὶ ἡ φάλαινα τρέφεται ἀπὸ διάφορα μαλάκια καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ σκώληκας καὶ διάφορα φύκη, τὰ ὅποια κατὰ μυριάδας καταβροχθίζει ροφῶσα ἐντὸς τοῦ πελώριου στόματός της μετὰ τοῦ ὕδατος. Ἡ φάλαινα ἀντὶ ὀδόντων ἔχει 300—1000 σειρὰς κερατίνων ἐλασμάτων, τῶν ὁποίων τὸ μήκος πολλάκις φθάνει τὰ 5 μέτρα, ἐνῶ τὸ πλάτος των εἶνε 30 περίπου ἑκατοστομέτρων· ἐκ τούτων κατασκευάζονται αἱ γνωστὰι *μπαλέναι*. Τὸ σῶμα τῆς φαλαίνης ζυγίζει κατὰ μέσον ὄρον 150,000 χιλιόγραμμα ὅσον δηλαδὴ 30 περίπου ἐλέφαντες ἢ 200 ταῦροι. Καὶ ὁμως

παρὰ τὸ μέγα βάρος της εἶνε ζῷον εὐκίνητον, διὰ τῆς ἰσχυρᾶς δὲ οὐρᾶς της, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται ὡς ἔλικα δύναται νὰ πλέῃ πολλάκις ἐναντίον τῶν κυμάτων μετὰ ταχύτητα 15 ναυτικῶν μιλίων τὴν ὥραν. Ἡ φάλαινα εἶνε ἄκακος καὶ εὐήθης. Ἐὰν αἱ φάλαιναὶ ἀνάλογως τοῦ σώματός των ἦσαν καὶ εὐφυεῖς θὰ ἦσαν πραγματικῶς οἱ βασιλεῖς τῶν ὠκεανῶν καὶ λίαν ἐπικίνδυνοι.

Ἡ φάλαινα ὅταν δὲν καταδιώκεται ἀναβαίνει κατὰ δίλεπτα ἢ τρίλεπτα διαστήματα, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης διὰ νὰ ἀναπνεύ-

σῇ, ὅτε καὶ ἀναρυσθῇ τὸ ἐντὸς τῶν ρωθίωνων της ὕδωρ εἰς ὕψος 10—13 πολλάκις μέτρων. Ἐν καιρῷ γαλήνης ἡ φάλαινα κοιμᾶται ἡσύχως εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἐπιπλέουσα ὡς πελώριον πτώμα, καὶ φαίνεται ὡς ὕψαλος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπιφύονται διάφορα φύκη καὶ διάφορα μικρὰ παράσιτα· πολλάκις μάλιστα καὶ πτηνὰ ἐπικάθηνται ἐπὶ τῶν νότων της.

Ἡ φάλαινα καταδιώκεται κυρίως ὑπὸ τῶν καρχαριῶν, οἱ ὅποιοι τὴν παρακολουθοῦσι συνάπτοντες μετ' αὐτῆς φοβεράς μάχας. Εἶνε φοβερὸν καὶ λαμπρὸν προσέτι θέαμα νὰ βλέπῃ τις ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν τῆς σελήνης φῶς τοιαύτην περιέργον μάχην. Οἱ καρχαρίαι βυθίζονται καὶ ἀνέρχονται καταδιώκοντες τὴν φάλαιναν καὶ ἀποσπώντες κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο διὰ τῶν τρομερῶν ὀδόντων των τεμάχια ἐκ

τοῦ σώματός της, ἐνῶ αὐτὴ ἀμύνεται διὰ τῶν κτύπων τῆς πελώριας οὐρᾶς της· ἐπὶ τινα στιγμὴν καθ' ἣν ἡ φάλαινα ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ βλέπῃ τις τοὺς καρχαρίους νὰ πηδῶσι ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα, εἶτα δὲ πύπτοντες νὰ τῆ καταφέρωσι βρέα καὶ ἠχηρὰ κτυπήματα διὰ τῆς ἰσχυρᾶς οὐρᾶς των, οἱ κτύποι οὗτοι ἀκουόμενοι μακρόθεν ὁμοιάζουσι πρὸς ὑποκώφους κρότους τηλεβόλων. Ἀλλὰ ὁ μεγαλειότερος ἔχθρος τῆς φαλαίνης εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος καταδιώκει ταύτην διὰ τὸ λίπος καὶ τὰ κεράτινα τοῦ στόματος στελέχη, ἐκ τῶν ὁποίων κατασκευάζει, ὡς εἴπομεν, τὰς μπαλένας.

Κατ' ἔτος χιλιάδες ἀλιέων ἐξέρχονται πρὸς θήραν τῆς φαλαίνης, ἰδίᾳ εἰς τὰς βορείας θαλάσσης. Ἡ θήρα αὐτὴ γίνεται ὡς ἐξῆς· ἅμα τὰ πρὸς τοῦτο ἐξοπλισθέντα πλοῖα ἀνακαλύψουσιν εἰς τὸν ὄριζοντα φάλαιναν ἀμέσως ρίπτουσιν εἰς τὴν θάλασσαν τὰς λέμβους, ἐκάστη τῶν ὁποίων περιλαμβάνει 6—8 κωπηλάτας, ἓνα πηδαλιούχον καὶ ἓνα γενναῖον ἀκοντιστήν. Οἱ 8—10 οὗτοι ἄνδρες διευθύνονται ταχέως καὶ μετὰ πολλῆς προσοχῆς πλησίον τοῦ ἐπιπλέοντος ἀκινήτου κολοσσοῦ, ἅμα δὲ πλησιάσωσι κατὰ τὸ δυνατόν, ἀμέσως ὁ ἐπὶ τῆς πρῶας ἰστάμενος ἀκοντιστὴς ἐκσφενδονίζει κατὰ τοῦ ζῷου καὶ ἐμπηγνύει ἐπ' αὐτοῦ τὸν σιδηροῦν ὀξύτατον *κάμακα* ἢ ἀκόντιον, τοῦ ὁποῖου ἡ ἄνω ἄκρη εἶνε προσδεδεμένη διὰ μακροῦ σχοινίου καὶ ἀμέσως ἀπομακρύνεται τοῦ ζῷου. Συνήθως ἡ φάλαινα ἅμα πληγωθῆ βυθίζεται φέροντα τὸν *κάμακα* ἐμπετηγμένον ἐπὶ τῶν νότων της μετὰ τόσης ταχύτητος, ὥστε πολλάκις εἶνε ἠναγκασμένοι νὰ βρέχωσι τὸν κύλινδρον ἐκ τοῦ

ὁποῖου ἐκτυλίσσεται τὸ σχοινίον διὰ νὰ μὴ ἀνάψῃ καὶ κατῆ. Μετ' ὀλίγον ἢ ταχύτης ἐλαττοῦται καὶ οἱ κωπηλάται δύναται νὰ παρακολουθήσωσι τὴν φάλαιναν· τὸ πολὺ μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐμφανίζεται πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ τὴν πλησιάζουσιν ἐκ νέου καὶ τῆ ἐκσφενδονίζουσι δευτέρον ἀκόντιον. Θέαμα τρομερὸν ἐκτυλίσσεται τότε· ὁ κολοσσὸς κυλίεται εἰς τὰ κύματα· ἐν τῇ ἀγωνίᾳ της πηδᾷ ἐκτὸς τοῦ ὕδατος, ἡ θάλασσα καθύπτεται ἀπὸ αἶμα καὶ ἀφρούς, τὸ δὲ ζῷον βυθίζεται καὶ ἀνέρχεται διὰ νὰ δεχθῆ νέον θανατηφόρον ἀκόντιον· τέλος τρομώδης κίνησις καταλαμβάνει τὸ σῶμα τοῦ ζῷου καὶ μετ' ὀλίγον... ὁ μέγας κολοσσὸς ἐπιπλέει νεκρός. Πληθὺς πτηνῶν τότε σπεύδουσι νὰ ἐπωφεληθῶσι τοῦ γιγαντώδους πτώματος, ἀλλ' οἱ ἐν ταῖς λέμβοις σύρουσι διὰ τῶν σχοινίων τὴν φάλαιναν καὶ μεταφέρουσι πλησίον τοῦ πλοίου, ὅπου τὴν προσδέουσι· ἀμέσως τότε ἀποκόπτουσι τὴν κεφαλήν, τὴν ὁποίαν ἀνασύρουσι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· ἐκ ταύτης θὰ ἐξαγάγωσι τὰς μπαλαίνας. Εἶτα ἐκ τοῦ ἄλλου σώματος ἀποκόπτουσι διὰ μαχαιρῶν καὶ ἀραιροῦσι τὸ λίπος κατὰ τεμάχια· τὸ ὑπόλοιπον ἐγκαταλείπεται ὡς βορὰ τῶν καρχαριῶν καὶ τῶν πτηνῶν. Τὸ λίπος τήκεται, τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ ἔλαιον κατατίθεται ἐντὸς βυτίων. Μία φάλαινα ἐξάγει 35000 χιλιόγρ. λίπους, ἐξ οὗ ἐξάγουν 27 χιλ. χιλιόγρ. ἔλαιον.

Αἱ φάλαιναὶ ζῶσι μεμονωμένοι καὶ σπανίως ἀπαντῶσι κατ' ἀγέλας. Καὶ τὸ μὲν θέρος ἀνοίγονται εἰς τὸ πέλκχος τὸν δὲ χειμῶνα ἐρχονται παρὰ τὰς ἀκτὰς.

Φώτης

ΤΟ ΚΟΤΟΠΟΥΛΙ

Κοτοπούλι μου σκουφᾶτο,
 παρδαλό, πλουμιστερό
 καὶ ὠραῖο καὶ καλτόατο,
 ἔλα ἐδῶ νὰ σὲ χαρῶ.

Πέταξε ἴσθην ἀγκαλιά μου
 κοτοπούλι χαροπό·
 σὲ ἀγαπῶ ἀπ' τὴν καρδιά μου
 καὶ ἀκουσε τί θὰ σὲ εἴπῳ.

Μὲ κεχρὶ καὶ κριθαράκι
 θὰ σὲ τρέφω τακτικά
 θὰ σοῦ δίνω καὶ ψωμάκι
 καὶ γλυκὰ ὀπωρικά.

Τὸ λοιπὸν ἀφοῦ τὸν ξεύρεις τὸν καλὸν μου τὸν σκοπό,
 ἔλα, φίλο σου θὰ μ' εὐρῆς καὶ πολὺ· θὰ σὲ ἀγαπῶ.

Ἰ. Η. Ἰωαννίδης

Καὶ ὅταν ὀρνιθοῦλα γείνης
 μὲ ληρὴ κοκκινωπὸ
 καὶ αὐγουλάκια θὰ μᾶς δίνης
 πλεῖο πολὺ θὰ σὲ ἀγαπῶ.

Καὶ μιὰ μ' ἴβρα θὰ κλωσθήσης
 κλοῦ, κλοῦ, κλοῦ, μὲς τὴν φωλην
 καὶ ἴσ' αὐγὰ σου θὰ καθήσης
 γιὰ νὰ βγάλῃς τὰ πουλιὰ.

Καὶ ὕστερα μὲ τὰ πουλάκια
 θὰ γυρνᾷς ἐδῶ κι' ἐκεῖ
 μέγα ἴσ' ἀ περιβολάκια
 μὲ φροντίδα μητρική.

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΙΑ

(Παραμύθιον)

Οι αγαπάτε τα ιστορικά παραμύθια ακούσατε αυτό, τὸ ὅποιον θὰ σᾶς διηγηθῶ σήμερα· ἂν και θὰ σᾶς φωνῆ κάπως ὑπὲρ τὸ δέον μυθῶδες, ἐν τούτοις κατὰ τὴν βᾶσιν τοῦλάχιστον εἶνε ἀληθέστατον· περὶ τῶν ἐπεισοδίων δὲν σᾶς ἐγγυῶμαι· ἢ παραδόσις ἀρέσκειται νὰ κοσμηθῶσιν τὰς θαυμαστάς ιστορίας διὰ τοιούτων, πιθανῶν μὲν, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀθηντικῶν πάντοτε.

Οἱ πλείστοι τῶν μικρῶν μου φίλων καὶ μάλιστα οἱ ἐν μεγαλοπόλεσι κατοικοῦντες γνωρίζουσι ὅτι οἱ Δυτικοὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανείων ἢ Ἐπιφανείων, ὡς ἐκείνοι ὀνομάζουσι τὰ Φῶτα, κατασκευάζουσι γλύκυσμά τι, τὸ ὅποιον ὀνομάζουσι γλύκυσμα τῶν βασιλέων (gâteau des rois) ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὴν ἰδικὴν μας Βασιλόπητταν· ὅπως δὲ ἡμεῖς εἰς αὐτὴν θέτομεν νόμισμά τι, οὕτω καὶ ἐκεῖνοι θέτουσι κῆραμον· ὅστις δὲ εὕρῃ ἐν τῷ τεμαχίῳ του αὐτόν, ἀναγορεύεται βασιλεὺς τῆς ἐορτῆς· ἐφήμερος κυριολεκτικῶς ἢ βασιλεία του!

Καὶ παρὰ τοῖς Γάλλοις ἤρχισε νὰ ἐκπίπτῃ τὸ ἀρχαῖον τοῦτο ἔθιμον· ὁ βασιλεὺς ἢ ἡ βασίλισσα τῶρα ἔχουσι πολὺ μικρὰν σχετικῶς πρὸς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν συνέβη ἡ ἱστορία μας αὐτῆ—κατὰ τὸ 1776 ἀκριβῶς—ἐξουσίαν καὶ ἀξίαν· ἄλλοι καιροὶ, ἄλλα ἔθιμα!

Τὴν 6 Ἰανουαρίου λοιπὸν τοῦ 1776 ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ Ἐρωδίου, γαλλικοῦ ἐμπορικοῦ πλοίου, ὀλόκληρον τὸ πλήρωμα ἀνευφήμει ἐνθουσιωδῶς τὴν μικρὰν κρεολὴν Μαριάν-Ρόζαν, ἣν ἡ τύχη διὰ τοῦ κυάμου ἀνέδειξε βασίλισσαν τῆς ἐορτῆς.

Ἡ Μαρία Ρόζα, συγγενῆς τοῦ πλοιάρχου, ἐκ Μαρτινίκης καταγομένη, μετέβαινε μετὰ γηραιᾶς τινος θείας τῆς εἰς Παρισίους ὅπως κληρονομήσῃ μακρῶν συγγενῆ τῆς· ὡραία, εὐθυμὸς, εὐκίνητος, ἀεικίνητος, εἶχε κατακτήσῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τοὺς τραχεῖς ναύτας, οἱ ὅποιοι ζωηρότατα ἐπευφήμησαν τὴν χαρίεσαν αὐτῶν βασίλισσαν, ἣτις μετὰ κωμικῆς σοβαρότητος ἀνέλαβε καὶ ἐξεπλήρου τὰ ὑψηλά της καθήκοντα.

—Ἄ ἀκόλουθε—ἔλεγεν εἰς ναυτόπαιδά τινα

—δὲν βλέπετε ὅτι τὸ χειρόκτιον τῆς βασιλίσσης σου ἐπεσε κατὰ γῆς; Ποῦ εἶνε οἱ ὑπουργοί μου; Μὴ γελᾶτε, κύριοι, τὸ ζήτημα, τὸ ὅποιον μὲ ἀπασχολεῖ καὶ εὐαρεστοῦμαι νὰ ὑποβάλω εἰς τὴν κρίσιν σας, εἶνε λίαν σοβαρὸν· πρόκειται νὰ ἀποφασίσωμεν ἂν θὰ ἤρμοζεν εἰς τὰ μετὰξίνα ὑποδήματά μου ροδόχρους ἢ γαλανῆ ταινία.— Πῶς; Νομίζω ὅτι ὁ ἀρχίατρος μου λαμβάνει τὸ θάρρος νὰ καπνίζῃ πρὸ τῆς βασιλίσσης του! Ἄς μεταβῆ πρὸς αὐτόν εἰς τῶν θαλαμηπόλων μου νὰ τῷ γνωρίσῃ τὴν δυσἀρέσκειαν καὶ τὴν δυσμενείαν μου διὰ τὸ ἀτόπημα... καὶ διαφόρους ἄλλας ἀθῶας παιδικὰς ἀστειότητας, ὡς οἱ αὐτὰι καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου ἐχειροκρότου δαψιλῶς.

Ἐἴπομεν καὶ ἀνωτέρω ὅτι ὅλοι οἱ ναῦται ἠγάπων τὴν χαρίεσαν ἐκείνην κρεολὴν, ἣτις ἐφαίδρυνε τοὺς πάντας κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πλοῦ· μετὰξὺ ὅμως τῶν ναυτῶν ὁ μᾶλλον ἀφρωσιωμένος αὐτῆ ἦτο ὁ Πέτρος Ἑλλό, γενναῖος καὶ ἀφελῆς Γασκόνος, ὅστις καθ' ὅλον τὸ ταξεῖδιον ἦτο ὁ ἀκόλουθός της καὶ ὁ ἐμπιστος αὐτῆς· ἡ θεία της, οὕσα ἀρθριτική, ἠναγκάζετο νὰ μένῃ συνεχῶς ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἔδρας ἐν τῷ θαλαμῶν τῆς, ἀφίνουσα τὴν Μαριάν-Ρόζαν νὰ τρέχῃ καὶ ν' ἀνκροῖχᾶται μετ' εὐκινῆσις αἰλούρου εἰς τὰς σχοινίνας κλίμακας, εἰς τὰς αἰώρας καὶ ὅπου ἀλλαγῶν ἠδύνατο ν' ἀνκροῖχῆται· ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν ὅμως τοῦ γέροντος Πέτρου ἦτο βεβαία ὅτι δὲν θὰ συνέβαινε κακὸν τι εἰς τὴν κορασίδα.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἐορτῆς ἡ Μαρία-Ρόζα ἦτο κατηφῆς καὶ περιλυπὸς· ὁ Πέτρος Ἑλλό ἠρώτησε μετὰ πατρικῆς στοργῆς τὴν κόρην, αὐτὴ δὲ τῷ ἀνεκοίνωσεν ὅτι μαύρη τις, ἣτις ἦτο μάγισσα, τῇ εἶπε ποτε ὅτι θὰ βασιλεύσῃ μίαν ἡμέραν, ἀλλὰ κατόπιν τρικυμία ἀπειλεῖ τὴν ζωὴν της.

«Καλὴ μου δεσποινίς», — τῇ εἶχεν εἶπῃ, — «χθὲς τὸ ἑσπέρας κόνδωρ μὲ ρόδον εἰς τὸ ράμφος ἐπέταξεν ὑψηλά, πολὺ ὑψηλά, μέχρι τῶν νεφῶν· θὰ γείνης βασίλισσα μεγάλη, ἀλλὰ κατόπιν φοβερὰ τρικυμία θὰ σὲ καταστρέψῃ!»

—Χθὲς ἤμην βασίλισσα, προσέθηκεν ἡ κόρη, ὥστε τῶρα θὰ γείνη τρικυμία καὶ θὰ πνιγῶ!

— Μὴ φοβεῖσαι, δεσποινίς· εἶπεν ὁ Ἑλλό· ὁ Ἐρωδιδὸς ἀντέχει λαμπρὰ εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἐγὼ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ προστάτου μου ἀγίου Πέτρου θὰ σὲ σώσω! Μὴ φοβεῖσαι καθόλου δι' αὐτό!

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος).

ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

πρὸς σύνθεσιν ἀσκήσεων «Γυμναστικῆς τοῦ Πνεύματος».

Μὲ πολλὴν ἀνυπομονησίαν ἐπερίμεναν οἱ φίλοι μου νὰ ἴδωσι τί διαγωνισμόν θὰ κηρύξω αὐτὴν τὴν φορὰν· σήμερα ἱκανοποιῶ τὴν περιέργειάν των αὐτὴν, κηρύττω δέ: Διαγωνισμόν πρὸς σύνθεσιν **Γυμναστικῆς τοῦ Πνεύματος**.

Αἱ τάξεις μένουσι τρεῖς καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν, ἀναλόγως δὲ τῆς ἡλικίας ἐκάστου, ἵτις πρέπει νὰ σημειώνηται κάθε φορὰν παρὰ τὸ ὄνομα ἢ ψευδώνυμον τοῦ ἀποστελλόντος, θὰ κατατάσσεται οὗτος μετὰ τῶν ὁμηλικῶν του—δικαιοσύνης χάριν—εἰς μίαν τῶν τριῶν τάξεων.

Θὰ διαρκέσῃ ὁ διαγωνισμὸς μας αὐτὸς μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου· ἡ κρίσις δὲ καὶ τὰ βραβεῖα θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ φυλλάδιον τῆς 15 Αὐγούστου.

Βραβεῖα θὰ ἀπονειμθῶσιν ἐξ ἡτοιμῶν ἀνὰ δύο εἰς ἐκάστην Τάξιν, ἀναλόγως τῶν δοκίμων καὶ πρωτοτύπων ἀσκήσεων,

ὡς θὰ στείλῃ ὁ καθείς· εἰς δὲ τοὺς ἐρχομένους μετὰ τὸν λαβόντα τὸ Β' βραβεῖον ἐξ ἐκάστης τάξεως θὰ ἀπονειμηθῇ εὐφημος μνεία.

Ὡς βραβεῖα θὰ ἀπονειμθῶσιν κατὰ τάξιν· Ἄνὰ ἓν λεύκωμα μετὰ ἀναλόγου ἀναμνηστικῆς ἐπιγραφῆς· θὰ δημοσιευθῇ δὲ καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ τυχόντος τὸ πρῶτον βραβεῖον ἐξ ἐκάστης τάξεως.

Ὅ,τι σᾶς συνιστῶ θερμῶς, ἀγαπητοί μοι φίλοι, εἶνε, νὰ μὴ μοὶ στέλλητε ἀντιγεγραμμένας ἀσκήσεις! Θ' ἀποκλείσω τοῦ διαγωνισμοῦ πάντα παραβαίνοντα τὸν σπουδαῖον τοῦτον ὄρον μου!

Ἐλπισμόνησα νὰ προσθέσω ὅτι πάντες οἱ ἀδελφοὶ δύνανται, ἂν θέλωσι, νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν αὐτόν, διαγωνιζόμενοι ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ τάξιν.

Καλὴν ἐπιτυχίαν, φίλοι μου!

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

(Νηπιακὸν ἀνάγνωσμα).

Ο Σόλων δὲν εἶχεν οὔτε ἀδελφὸν διὰ νὰ παίξῃ οὔτε ἀδελφὴν. Ἡ μήτηρ του ὅταν εἶχε καιρὸν ἐπαίξε μαζὴ του. Τοῦ ἔδειχνε πῶς νὰ κάμνῃ βάρκες καὶ παραβάκια χάρτινα. Συνέβη ὅμως ἡ μήτηρ του νὰ ἀσθενήσῃ. Ὁ Σόλων δὲν ἄφινε μόνην ποτὲ τὴν μητέρα του. Τὸ ἰατρικόν της τὸ ἔδιδεν αὐτός· ὅταν δὲ ἡ μήτηρ ἐκοιμᾶτο, ἐφρόντιζε νὰ μὴ κάμνῃ παραχὴν. Εὐτυχῶς μετὰ δύο ἐβδομάδας ἔγεινεν ὀλίγω καλλίτερα καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην. Ὁ Σόλων ἔτρεξεν εἰς τὸν κῆπον. Ἐκοψε μίαν ὡραίαν μαργαρίταν καὶ τὴν προσέφερεν εἰς τὴν μητέρα του, λέγων· «Εἶνε τὸ πρῶτον ἄνθος τῆς ἀνοίξεως, καὶ σᾶς τὸ δίδω, μητέρα διότι γνωρίζω ὅτι ἀγαπάτε τὰς μαργαρίτας». Ἡ μήτηρ ἐφίλησε τὸν Σόλωνα καὶ τῷ εἶπεν· «Ἡ ἀγάπη σου, τέκνον μου, μὲ εὐχαριστεῖ περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄνθη τοῦ κόσμου».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

Από τοῦ ἀνά χειρας Φυλλαδίου ἀρχεται δημοσιευομένη ἡ στήλη εὐγενῶν δυστάδεων, περὶ ἧς καὶ ἄλλοτε εἶπομεν ἢ ἀγάπην, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐκφράζετε εἰς τὰ γράμματά σας, ἀγαπητά μου παιδιὰ, μετὰ κάμειν να πιστεύω, ὅτι συχνὰ θ' ἀναγράφονται εἰς τὴν στήλην αὐτὴν τὰ ὀνόματά σας, ὡς καὶ τὰ τῶν νέων φίλων, οὓς θὰ μοὶ συνιστᾶτε. Νὰ ἴδωμεν τώρα ποῖοι ἐξ ὑμῶν εἶνε ἐνθεουσιωδέστεροι εἰς τὰς ἐνεργείας των!

Ἀπὸ σήμερον κηρύττεται νέος Διαγωνισμός, ὡς ἀναγινώσκειτε ἐν τῇ οἰκείᾳ στήλῃ. Ἐμπρὸς λοιπόν!

Καλῶς ἦλθε, ἀγαπητὴ μου Νεραΐδα τοῦ Νεῦα! Τὰς Ἀθηναϊκὰς σου ἐντυπώσεις ἀνέγνωσα μετὰ μεγάλῃ μου εὐχαριστησὶν ἐπεσκέψθη καὶ ἐγὼ τὰς Ἀθήνας, βέβαια, καὶ πολλάκις μάλιστα κρῖμα ὁμῶς νὰ μὴ σοῦ συστήσω νὰ ἐπισκεφθῆς καὶ τὸν συνεργάτην μου «Ἴωνα», ὅστις θὰ ἔχειεν ἀναμφιβόλως πολὺ γνωρίζων μετὰ μίαν τὴν καλὴν καὶ ἀγαπημένην μου φίλην! — Ἀκούσατε τί μοι γράφει ἡ φίλη μου Ἀνθιδεμένη Λυγαριά:

Ἀγαπητέ μοι «Παιδικὸν Κόσμον», Πρῶτος διαγωνισμοὺς καὶ πρῶτος ἔπαινος! Ἄς εἶνε τὸ πρῶτόν μου βῆμα εἰς τὸν τόσον ἀγαπητόν μου «Παιδικὸν Κόσμον». Θὰ μ' ἐκλάβης ἴσως ὡς ἐγώστρια, ἀλλὰ δὲν δέναιμι ἄλλως πῶς τὰ σοὶ ἐκφράσω τὴν χαρὰν μου καὶ διὰ τοῦτο ἀρχίζω τὴν ἐπιστολήν μου οὕτω. Περιμῆν τώρα ἀνεπιμῶτως καὶ τοῦ δευτέρου διαγωνισμοῦ, ἂν καὶ δὲν ἐλπίζω τίποτε ἐδῶ—ὄχι ἀπὸ ψευδῆ μετριοφροσύνην—ἀλλὰ διότι γνωρίζω ὅτι τὸ διήγημά μου ἦτο ἄθλιον. Ὅχι δὲ τὸσφ, ἀγαπητὴ μου, ἀπ' ἐναντίας μου μάλιστα δὲν στερεῖται ἀρκετῶν ἀρετῶν! — Ἐγὼ ἔμαθα, ἀγαπητέ μοι Πολυμήχανε Ὀδυσσεῦ, καὶ ἄλλα ἐπεισόδια τῆς ὥραιας σας ἐκδρομῆς: δὲν μοὶ τὰ ἐγράφες ὅλα! Μὰ διατί νὰ θέλῃς νὰ ἀλλάξῃς τὸ ὠραῖόν σου ψευδώνυμον; ἔλαβον τὴν ἀφέλειάν σου.— Βεβαίωτατα, Ναυτόπουλο τοῦ Εὐξείνου, σὲ δέχομαι! Πῶς νὰ σοῦ εἰπῶ ὄχι, ἀφοῦ καὶ σὺ «μετὰ τὸ παραπάνω» τὸ ἐπιθυμεῖς καὶ ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, ὅταν διαβάζω τῶν φίλων μου τὰ γράμματα; Γράφε μοι λοιπόν καὶ πολλὰ καὶ συχνά. Χαίρειτό μου καὶ τοὺς ἄλλους συμπατριώτας σου φίλους μου.— Παράξενον νὰ κοινοποιήσῃ τὸσφ γρήγορα τῆς φίλης μας τὸ ψευδώνυμον, ἀγαπητὴ μου Μυδωτίς. Ἡ Κάππαρις, φίλη μου, βλαστάνει αὐτοφυῆς εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἐξ αὐτοφύας καὶ παιδικῶν ἀναμνήσεων σοὶ λέγω ὅτι καὶ εἰς ὅλας τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου δὲν ὑπάρχει ἐξοχὴ ἢ κρημνός, ὅπου νὰ μὴ ἐκτείνηται ἐπὶ ὠραῖον αὐτὸ φυτὸν μετὰ εὐώδη λευκά του ἄνθη· διατί ἐρωτᾷς; — Ἀγαπητέ μοι Ὑπερήφανε Ἀργαίε, καὶ τὰς ἀσκήσεις καὶ τὴν ἀφέλειάν σου ἔλαβα: ὦ, μὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ δυσαρσστηθῶ μαζὶ σοὺ διὰ τὸσον ἀσημαντὸν παράλειψιν! Ἐγὼ προσέχω

κυρίως εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἐπιστολῶν τῶν μικρῶν μου φίλων καὶ αἱ ἰδικαί σου ἀποπνεύουσι πάντοτε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν προθυμίαν καὶ καλὴν θέλησιν! — Ἀγαπητὴ μοι Ροδωδάκτυλος Ἰώης, ὁ Ὑπερήφανος Ἀργαίος προθύμως σοὶ στέλλει τ' ἀρχικά του, ἂν δέχηται καὶ σὺ νὰ τῷ γνωρίσῃς τὰ ἰδικά σου: τί λέγεις; — Ἀοιδεὶ Ὁρφέε, δεκτὸν τὸ ὠραῖόν σου ψευδώνυμον ἐλπίζω νὰ ἀκούω συχνὰ τὴν ὠδήν σου, αἶ; Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς σου! — Τέλος πάντων. εἶπα, ὅταν ἀνεγνώρισα τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τοῦ Γενναίου Λεσβίου, νὰ ποῦ μ' ἐνθυμεῖται πάλιν! Μὰ πῶς αὐτὰ τὰ παράπονα; Καὶ ἐδημοσίευσά ἤδη ἀρκετὰς ἐκ τῶν ἀσκήσεών σου καὶ θὰ δημοσιεύω ἀκόμη: ἀλλὰ τώρα τελευταίως μάλιστα ἔχω λάβῃ τὸσας πολλὰς! Ὅχι σὲ ἱκανοποίησεν ἄλλως τὸ δὲ σήμερον προκηρυττόμενος διαγωνισμός, διότι ὀλίγοι θὰ σοὶ διαμφισθητήσωσι τὸ βραβεῖον τῆς τάξεώς σου. Ἐλπίζω νὰ ἔλαβες ἤδη τὸ ἴσον φύλλον. — Ναί, ἀγαπητέ μοι Νεαρὸν Ἑλλήνων, εἶμαι πλέον ἐντελὴς καλὰ ἤθελα ὁμῶς νὰ ἐπιπλήξω πολὺ πολὺ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σὲ ἀναγκάζουσι ν' ἀλλάξῃς τὸ ὠραῖόν σου ψευδώνυμον, οἱ ἀκριτόμυθοι! Μάλιστα, ἔλυσας λίαν ἐπιτυχῶς, ἂν καὶ ὀλίγον διαφορετικὰ, τὸ αἰνίγμα ἐκεῖνο τοῦ Ἀνθους τῆς Καππάρεως. Φίλησέ μου τὸν ἀγαπητόν μου ἐξάδελφόν σου.— Ἀγαπητέ μοι Ἀριστέιδην Παπαδόπουλε, ἀφοῦ τὰ μαθήματά σου σ' ἤμποδισαν νὰ μοὶ γράψῃς, καθόλου δὲν δυσαρστούμαι καταγίνου παιδί μου! «Τὰ καλά κόπῳ κτῶνται», ἔλεγον οἱ πρόγονοί μας καὶ ὅταν ἔχῃς καιρὸν γράψε καὶ εἰς τὸν ἀγαπῶντά σε «Παιδικὸν Κόσμον» μετὰ τὴν ἐλευθερίαν παρέχει ἡ ἀγάπη! — Τί ὀλίγα ποῦ μοὶ γράφει αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ ἀγαπητὴ μου Περιδτερά τοῦ Νῶε; Διατί; Σὲ συνιστῶ ἐπίσης, ἀγαπητὴ μου, νὰ ὑπογράψῃς εἰς τὸ ἐξῆς μετὰ ὀλόκληρον τὸ ἀληθές σου ὄνομα πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεων.— Προτιμῶ πάντοτε, ἀγαπητὴ μου Ξανθοπλόκαμος Νηρηίς, νὰ ἐκλέγῃς ὁ καθείς ψευδώνυμα τοῦ φύλου του, δὲν με πειράζει ὁμῶς καὶ τὸ ἀντίστροπον, μετὰ τὴν διαφορὰν νὰ μὴ γείνη αὐτὸ γενικὸς κανὼν, ἀκούσατέ το ὅλοι: ἔπειτα ὑπάρχουν τόσα καὶ τόσα ὠραῖα ψευδώνυμα παντὸς γένους καὶ ἀριθμοῦ, ὥστε φραγμὸν εἰς τὰς διαθέσεις σας δὲν θέτω ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς εἶνε ἐκεῖνος, ὃν ἐμάντευσας.— Ἐτσι κι' ἐγὼ σὲ προτιμῶ, ἀγαπητὴ μου Ἀθηναίς, καὶ νὰ ἤξευρες πόσας φοαῖς τὸ χέρι μου παρέλειπε τὸ δεύτερον τοῦ ψευδώνυμου σου μέρος! Τὴν ὠραιότεραν ὑπὲρ ποτε ἐπιστολήν σου ἀνέγνωσα μετὰ πολλὴν προσοχὴν· μοὶ ἤρσαν μάλιστα οἱ τελευταῖοι στίχοι ἢ μᾶλλον ὀλόκληρος ἡ τελευταία στροφή, δι' ἣν σοὶ ἀπαντῶ ἐκφράζων σοὶ τὴν ἴσῃν πρὸς τὴν σὴν ἀγάπην μου.— Ἀγαπητόν μου Ταπεινὸν Ἴον, διατί ὅλα εἰς ἓν χαρτί; Χωριστὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μοὶ γράψῃς εἰς τὸ ἐξῆς τὰς ἀσκήσεις σου ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν, διότι μετὰ δυσκολεύει.— Ἀγαπηταί μοι Συμπληγάδες, ἐλησμονήσατε ὅτι ἐμείναμεν σύμφωνοι νὰ στέλλητε νὰ μοὶ ζητῆτε τὸ φύλλον διὰ τοῦ κοινοῦ φίλου μας κ. Ν. Σ.— Σοὶ ἀπαντῶ ἀντιστρόφως, ἀρχίζων ἀπὸ τὰς τελευταίας σου ἐρωτήσεις, ἀγαπητέ μοι Πανοῦργε Ὀδυσσεῦ, ναί, πολλάκις τὰ λίαν συγγενῆ ψευδώνυμα μετὰ συγχύουσιν, ἀλλὰ μὴ μου

ζητήσῃς δι' αὐτὸ ἀλλὰ γίνῃ, διότι ὁ Πολυμήχανος σὲ προέλαβε. Μὰ βέβαια, τὸσας ἡμέρας διακοπῶν ποῦ εἴχετε, εἴχαν δίκαιον καὶ οἱ καθηγηταὶ νὰ σὲ δώσωσι γρή. Ὅσον διὰ τοῦ Μικροῦ Ἠρώος τὸ ψευδώνυμον εἰμειν εὐτυχῶς ἄχρι τοῦδε μυστικὸν καὶ διὰ σέ, τὸν πανοῦργον!— Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ ἐπιστολή σου, Ἀνθος τοῦ Μεγάλου Ρεύματος, ἦτο μετὰ ἀρκετὴν προσοχὴν γραμμένη· δι' αὐτὸ ἐνδίδω εἰς τὴν παρακλήσιν σου, ἀλλ' εὐρὲ ἄλλο ψευδώνυμον, διότι τὸ σημειούμενον ὁμοιάζει πολὺ μ' ἐνός ἄλλου.— Καὶ εἰς σὲ τὰ ἴδια λέγω, ἀγαπητέ μικρὸν μου Μεγάλῳ Ὀκναί.— Φίλε Καπαδοκικὸ Ἀσθή, μετὰ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας σὲ δέχομαι εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου, καὶ πιστεύω νὰ σὲ κατατάξω μετὰ τῶν πρώτων ταχέως, διότι θὰ εἶσαι ἀναμφιβόλως πολὺ φιλόπονο παιδί, ὅπως ὅλοι οἱ γράφοντές μοι μαθηταὶ τῆς Σχολῆς σας, πρὸς τοὺς ὁποίους νὰ δώσης ἐκ μέρους μου ἓνα στοργικὸν ἀσπασμόν.— Τὸ φύλλον σοὶ ἀπέστειλα, ἀγαπητὴ μου Θ. Κυπουργίδου.— Γαλαξία, λύσεις καὶ ἀσκήσεις μόνον; Διατί ἔτσι; — Ἀγαπητὴ μου Βοδοκοπούλα, πολὺ μ' ἐλύπησεν ἀληθῶς ὅ, τι μοὶ γράφεις περὶ φίλων μού τινων, δι' ἄλλον ὁμῶς λόγον: ποτὲ μοὺ δὲν ὑπώπτευα ὅτι αὐταὶ ἀκριβῶς τοιαύτην θὰ ἐξέφερον κατ' ἐμοῦ κατηγορίαν.— Πίστευσόν με, ἀγαπητέ μου Ναῦτα, ὅτι οὐδείς λόγος ὑπάρχει νὰ προτιμῶ τὰς μὲν καὶ νὰ παραμελῶ τοὺς δέ· εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀσκήσεων προσέχω μόνον νὰ μὴ γειμίζω τὸ φύλλον μετὰ τοῦ αὐτοῦ εἶδους πάντοτε: στέλλετέ μοι ποικίλα, νὰ δημοσιεύω περισσότερα ἰδικὰ σας· διατί νὰ παραπονῆσθε ματαίως; Σὺ ὁμῶς δὲν ἔχεις παράπονα, οὔτε ἐγὼ ἔχω ἀπὸ σέ: θὰ ἤμην πολὺ εὐχαριστημένος μάλιστα, ἂν οἱ φίλοι μου ὅλοι σὲ ὁμοιάζον! Φίλησέ μου τὸ Παπλωματάκι τοῦ Καθίκιοι καὶ εἰπέτω μὴ ποτε εἶδεν ἀκόμη καταλλήλον ψευδώνυμον καὶ δὲν μοὺ γράφει; — Ἡ ἐπιστολή σου, ἀγαπητὴ μοι Σελινοφώτιστε Νιξ, ἦτο ἀρκετὰ καλὴ· μ' ἐφαιδρυνε πρὸ πάντων τὸ ὑστερόγραφον: ποια ἦτο ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐμελάνωσε τὸ γράμμα σου; ἐκ τῶν φίλων μου ἄρα γε; Δὲν πρέπει ὁμῶς νὰ παρξενευσῆσαι, διότι ὁ Χοιδοτόφορος Κολόμβος δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν Νεραΐδα τοῦ Νεῦα: μετὰ τοῦτο ἐγὼ τὸν ἀνεβίβασα εἰς τὴν συνείδησίν μου, ἂν καὶ τὸν ὑπεβίβασες σὺ ἀνεγνώρισες τὸ λάθος του καὶ σιγηλῶς ὑπεσχεθῆ εἰς ἑαυτὸν νὰ μὴ τὸ ἐπαναλάβῃ· αὐτὸ ἔπρεπε νὰ πράξῃ, αὐτὸ καὶ ἐπραξεν! — Μίαν φιλικὴν παρατίρησιν ἔχω νὰ σοῦ κάμω, ἀγαπητέ μοι Ἐκτορ ὁ Τρώς, νὰ γράψῃς, παιδί μου, ἀπλοῦστερα· πιστεύω μετὰ ὅτι αἱ ὠραῖα σου ιδεαὶ καὶ τὰ λαμπρά σου αἰσθήματα ἀντὶ νὰ χάσουν ἐκφραζόμενα εἰς ἀπλοῦστεραν γλῶσσαν θὰ κερδήσουν μᾶλλον τὸ ἴσον τὸ ὁποῖόν σοὶ ἐστάλη δις ἄς ἐχαρίζεις εἰς κανένα σου φίλον ὡς δεῖγμα.— Ὁρβή ἡ παρατίρησίς σου, Κερανοβόλε Ζεῦ, ἡ ἀνυπομονησία σου δηλοῖ τὴν πρὸς με ἀγάπην, ἣν σοὶ ἀνταποδίδω θερμῆν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τῆς γνωριμίας μας: ἔλαβον τὰς ἀσκήσεις σου

Ἡ Ἀνθιδεμένη Λυγαριά ἀσπάζεται τὴν Ἐργατινὴν Ἀντιγόνην καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ διατί ἡ Ροβινδωνέττα ἔχει τόσον καιρὸν νὰ φανῇ (ἡ ψευδωνυμομένη, ὄχι τὸ μυθιστόρημα!)— Ὁ Πολυ-

μήχανος Ὀδυσσεὺς συγχάριε: τὸ Ἄνθος τῆς Καππάρεως, οὕτως ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τ' ἀρχικά· ἀσπάζεται δὲ καὶ τὸ Ἀνθὸν τοῦ Λυκείου.— Ἡ Μυδωτίς συγχάριε τὴν Ἑλληνικὴν Ἀκτὴν καὶ Ἀθηναῖδα Μακροχωρίον, ἃς εὐχεται ν' ἀναδειχθῶσιν ἐκ τῶν καλλίστων τῆς ἐποχῆς μας ποιητριῶν.— Ὁ Ὑπερήφανος Ἀργαίος ἀσπάζεται τὸν Νεαρὸν Ἑλλήνων, τὸ Παλλικαίον τῆς Λαξίας καὶ τὸν Πανοῦργον Ὀδυσσεῦ. — Ὁ Νεαρὸς Ἑλλήνων ἀντασπάζεται τὸν Αὐγερινὸν καὶ τῷ ζητεῖ τὰ ἀρχικά του.— Ὁ Ἀριστέιδης Θ. Παπαδόπουλος ἀσπάζεται τὸν Νεαρὸν Ἑλλήνων, ἂν καὶ δὲν τὸν γνωρίζῃ ἴσως τὸν ἐγνωρίζεν ἂν ἦτο ἀρχαῖος καὶ τὸ Παλλικαίον τῆς Λαξίας.— Ἡ Ξανθοπλόκαμος Νηρηίς συγχάριε τὴν Ζαπτιδα, ἣν καὶ ἀσπάζεται, ὡς καὶ τὴν Γλυκεῖαν Πατριδα καὶ Ποιμενικὴν Φλογέραν.— Αἱ Συμπληγάδες συγχάριουσι τὸ Ἄνθος τῆς Καππάρεως καὶ ὅλας τὰς ἄλλας τὰς ἐπαινεθείσας.— Ἡ Βοδοκοπούλα ἀσπάζεται τὰς Ἀχωρίστους, συγχάριε δὲ τὸ Ἄνθος τῆς Καππάρεως καὶ τὸ Κῦμα τοῦ Στρυμόνος διὰ τὸν ἔπαιμόν των.— Ὁ Ναύτης ἀσπάζεται τὸν Πανοῦργον Ὀδυσσεῦ καὶ τὸν Δαφνοδεψῆ Ἀπόλλωνα.— Ἡ Σελινοφώτιστος Νιξ τὴν Ἐργατικὴν Μελίσσαν καὶ Ροβινδωνέτταν.

ΣΤΗΛΗ ΕΥΓΕΝΩΝ ΣΥΣΤΑΣΕΩΝ

- Ὁ Βασιλεὺς I. Λογοθέτης ἐγγραφόμενος ὁ ἴδιος συνιστᾷ τὸν Ἰωάννην Κωνσταντινοῦ καὶ τὸν Δαμιανὸν Σγουρομάλλη.
- Τὸ Ἄνθος τοῦ Σαρῶν τὴν Μαρίαν Γ. Τάσσαν.
- Ἡ Ἀθηναῖς τὸν Νικόλαον Σεμιόπουλον καὶ τὸν Νικόλαον Α. Ζιαρέττον.
- Ὁ Ρύαξ τὸν Δ. Σ. Ἰωαννίδη, τὴν Κλεοπάτραν (Ρ.), τὸν Ἰππόδρομον (I. Α.).
- Ὁ Φ. Πανελλίδης τὸν Βοσκορίτην (Μ. Κ.) τὸν Σ. Πετρόπουλον, τὸν Φιλόξενον (Π. Α.).
- Ὁ Φύλαξ τὸν Μικρούλην (Β. Α.), τὴν Μαρίαν (Μ. Α.), τὴν Φιλαλήθειαν (Μ. Φ.), τὴν Ἀκρόπολιν (Β. Γ.) καὶ τὸν Ἰχθυογράφον (Δ. Σ. Μ.).
- Ὁ Α. Π. Α. τὸν Ἠλίαν Ν. Πίντζα, τὸν Ἰωάννην Γ. Λαζαρίδη καὶ τὸν Ὀμηρον Δ. Μπεκέ.
- Ὁ I. Ἰωαννίδης τὸν Μιλτ. Βάρλα.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

(Αί λύσεις γίνονται δεκταί μέχρι τῆς 31 Μαΐου).

141. Στοιχειογόμοφος.

Τί φοβερὰ μεταβολή
ἕνα ἀλλάζω γράμμα
γίνεται νῆσος τὸ πουλί
καὶ φεύγει ἐν τῷ ἄμα.

Νικηφόρος Ἄρης.

142. Μωδαϊκόν.

Τὰ κύματα, οἱ χεῖμαρροι, ἡ μοσχόβολος φύσις
Αἱ λίμναι, οἱ ὠκεανοὶ καὶ ἡ μοσχόβολος δύσις
Ἐγκλείου τὰ συστατικά ποῦ πρέπει νὰ ζητήσῃς
Ἐρατοῦ ἄνθους τὸνομα διὰ νὰ σχηματίσῃς.

Γερραῖος Λέσβιος.

143. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι ὄνομα ποιητρίδας.

1 Νῆσος ἑλληνική. — 2 Ἀρχαία πόλις. — 3 Ζῶον. — 4 Ἰχθύς. — 5 Νῆσος.

Μαργενική Σπηλιᾶ.

144. Διπλὴ ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τ' ὄνομα λίμνης τὰ δὲ τρίτα ἀντιστρόφως
ἀναγινωσκόμενα σοφοῦ.

1 Ἡγεμών. — 2 Ἀνώμαλον ἐπίθετον συγκριτικοῦ βαθμοῦ. — 3 Μουσικὸν ὄργανον. — 4 Βασιλεὺς. — 5 Θεά.

Ἐργατικὴ Μέλισσα.

145. Πυραμίς.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ
σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκηται τὸ ὄνομα καρποῦ, εἰς τὴν βᾶσιν τὸ ὄνομα νήσου εἰς τὴν ἀμέσως ἀνωτέραν τὸ ὄνομα ἱστορικοῦ, εἰς τὴν ἀνωτέραν νομοθέτου, καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἄρθρον.
Ἀστὴρ τοῦ Πόντου.

146. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον
ὑπάρχει εἰς τὴν Πεντέλῃν
Θεὸς εἶναι τὸ δεύτερον
πλὴν τέρας τὴν μορφήν
Ἀρχαίας χώρας κάτοικος
τὸ τρίτον, ὄχι Ἕλληνα
Καὶ Πατριάρχης τ' ἄλλο μου ζῆτει το στὴν Γραφήν.
Ὀμηρος.

147. Ἀστὴρ.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν διὰ γραμμάτων αἱ στιγμαὶ οὕτως ὥστε καθέτως ν' ἀναγινώσκηται ὄρος τῆς Μ. Ἀσίας, ὀριζοντίως νῆσος Ἑλληνική, διαγωνίως δὲ στρατηγός καὶ πόλις τῆς Ἀσίας.

Ἐπερφόρος Ἀργαῖος.

Τύπος Κ. ΖΙΒΙΑΟΥ. Γαλατῆ, ἐδῶ Χαριτωτῆ ἀρ. 12.

148. Ρόμβος.

Ἐν τῷ ρόμβῳ τούτῳ τὰ
μέν, πρῶτον καὶ τελευτατον
γράμματα ἀλφάβητου· β) τὸ δεύτερον,
ὄνομα βασιλέως γεννηθέντος
λευκαῖς θριζί· γ) τὸ τρίτον
καὶ ἔβδωτον ὄνομα ἐσγάτως ἀποθανόντος
ἀνδρός· δ) τὸ πέμπτον
θεῶν ἧτις παριστᾶται κρατούσα
στάθμη καὶ κέρασ. Βασιλεὺς τῶν Ἀρθῶων.

149. Ἀστὴρ.

Ὀριζοντίως εἷς Θεός,
καθέτως πόλις Ἑλληνική,
διαγωνίως ἄνεμος, νῆσος,
κοιτίς τις θεϊκή.
Περὶστέρα τοῦ Νῶε.

150. Δικτυωτόν.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ
διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε εἰς τὴν
ἀνωτέραν πλευρὰν ν' ἀναγινώσκηται
καθέτως καὶ ὀριζοντίως τὸ ὄνομα
μιάς θεᾶς εἰς τὴν δευτέραν τὸ ὄνομα
πόλεως τῆς Ἀσίας εἰς τὴν τρίτην
καὶ πάλιν τὸ ὄνομα μιάς θεᾶς
καὶ εἰς τὴν τετάρτην ἐπίθετον.

Ροβινσωνέττα.

151. Κλιμακωτόν.

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ
διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινώσκηται:
πρώτην ἄνωθεν βαθμίδα καθέτως
καὶ ὀριζοντίως ἄνθος· β' ἐπίρρημα
γ' βασιλεὺς κράτους Ἀνατολικοῦ· δ'
ἀντωνυμία· ε' νῆσος τοῦ Αἰγίου· στ'
ἐπίθετον καὶ ἐβραῖος.
Κῆμα τοῦ Στρυμόνος.

152. Ἐρώτησις.

Τίς δύναται νὰ καυχῆθῃ ὅτι διατήρησεν
περισσότερον χρόνον τὰ ὑποδήματά του,
ἐν ᾧ διατρέχει ἀπαύστως τὴν πόλιν
ἐν ᾗ κατοικεῖ;

153. Γροῖφος.

Πᾶν ' ' , ε, ΡΤ τὸ Ν παπαπά!
Κῆμα τοῦ Στρυμόνος.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ
συνδρομηταὶ καὶ φίλοι τοῦ Παιδικοῦ Κόσμου
διὰ παραγγελίας βιβλίων ν' ἀπευθύνωνται ἀπ' εὐθείας
εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον Δεσπότη-Σφύρα-Γεράρδου,
ὅπου ὑπάρχει ἰδιαιτέρον τμήμα διὰ τὴν
πελατεῖαν τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἐπεύθυνός Κ. ΒΑΟΥΣΟΣ.